



► Mèxic insurgent

Roda el món // Pàgina 18

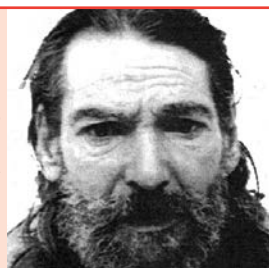
Mentre una marea groga continua acampada a la capital per impedir el frau electoral, una revolta popular ha trasbalsat la ciutat de Oaxaca. Mèxic està més convuls que mai.



► Trobada AGP a Dijon

Què es cou // Pàgina 22

La 4a Conferència Europea de l'Acció Global dels Pobles s'ha celebrat a França, amb 500 activistes. Després de ser precursora de les crides a l'acció global, s'ha regionalitzat en cada continent.



► Sebastià Roura

Expressions // Pàgina 24

El poeta Enric Casasses escriu per a DIRECTA un article on dona notícia de la vida del recentment traspassat Sebastià Roura, poeta, pintor i icona de l'underground de Barcelona.

directa

setmanari de comunicació

núm. 16 // 6 de setembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

La llei espanyola converteix el català en una llengua opcional

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

UN CENTENAR DE LLEIS, REIALS DECRETS I ORDRES MINISTERIALS ESTABLEIXEN LA OBLIGATORIETAT DEL CASTELLÀ EN DIFERENTS ÀMBITS DE LA VIDA PÚBLICA



Atac al Líban. A les pàgines centrals trobareu un reportatge fotogràfic realitzat per Guillem Valle al Líban. Un viatge pels pobles i barris més afectats en els bombardejos massius de l'exèrcit israelià contra la població civil. Les àrees xiïtes de Beirut i de les localitats que s'estenen en el triangle del sud del país comprès entre el riu Litani, la vall de la Bekaa i la frontera siriana intenten recuperar la normalitat. Un miler de persones van morir i diversos milers pateixen les conseqüències de greus ferides. La destrucció en infraestructures és dantesca.

» Reportatge // Pàgines 14 i 15

» Així està el pati // Pàgina 13

El PSC treu de l'escenari electoral Joan Clos i col·loca Hereu d'alcalde

Sorpresa a l'Ajuntament de Barcelona. Joan Clos és cessat cap amunt i és nomenat Ministre d'Indústria. Jordi Hereu, una persona de confiança dels senyors del carrer Nicaragua és autoanomenat nou alcalde de la ciutat. En un primer moment tot plegat semblava una broma, però mirat a uns dies vista es va tractar d'una operació d'enginyeria política perfectament organitzada per tal de treure Clos elegantment de la cursa electoral de Barcelona.

» Així està el pati // Pàgina 9

Abandonen la investigació de la mort d'un jove de Cervera per manca de recursos humans

El 2 de gener de 2005 es va trobar el cadàver d'Ahmid enmig d'un descampat de Granyanella, municipi proper a Cervera. El jove marroquí resident a la capital de la Segarra va ser assassinat amb senyals clares de violència. Tres joves van ser detinguts i empresonats durant un any acusats de la mort. La manca de recursos humans i materials per part de l'Institut Nacional de Toxicologia ha derivat en l'abandó de les investigacions i que els tres joves fossin alliberats per falta de proves.

» Així està el pati // Pàgina 10

El Penedès es mobilitza contra un gran parc logístic

Centenars de veïns i veïnes de les comarques de l'Alt i el Baix Penedès van participar de la manifestació convocada per la plataforma No Fem el Cim el passat diumenge a l'Arboç. L'empresa de la Generalitat Cimsa, dirigida per Manel Nadal va planificar

la instal·lació d'un parc logístic batejat com a Logis Penedès a l'àrea compresa entre Sant Jaume dels Domenys, Banyeres del Penedès i l'Arboç. La superfície serà d'unes 186 hectàrees, el que equival a prop de 250 camps de futbol. A més afectarà a extenses àrees

agrícoles i forestals que hauran de ser comprades a baix cost o expropiades. Des de molts ajuntaments afectats i des del propi Consell Comarcal ja s'ha rebutjat el projecte, que convertirà la zona en un encreuament regional de camions i vehicles de transport. Es cal-

cula que poden ser més de 20.000 els transportistes nous que hi circulin. Els que sí estan contents, són els directius de la multinacional Coperfiel Group, encapçalats per Vicente Roig, a qui ha estat concedida la construcció de les naus del parc logístic.

Editorial

Revolucions de colorins

L’agost és un mes sense notícies en que qualsevol cosa pot sortir al diari o telenotícies. Però aquest premisa no serveix pels fets que estan sacsejant Mèxic. Des de fa setmanes, desenes de milers de persones ocupen el centre de la capital en una lluita tenaç i pacífica contra el frau electoral i per demanar una cosa tan bàsica com el recompte total dels vots, en una situació d’empat tècnic entre els dos principals candidats i de greus denúncies d’irregularitats. La qüestió passa a ser sospitosa quan es compara amb el tractament mediàtic internacional que va tenir la “revolució taronja” d’Ucràina, o d’altres països de la zona com Georgia o Bielorrússia. Llavors vam ser testimonis d’un allau informatiu en que el frau era una veritat que no calia demostrar i les acampades de l’oposició antorxes que il·luminaven el camí cap a la democràcia. Evidentment, qualsevol acció repressiva una demostració palpable de la sangrant dictadura. En canvi, la “revolució groga” mexicana ha passat quasi desapercebuda, tot i ser un país amb corresponsals permanents de tots els grans mitjans, i quan ha sigut notícia ha estat per reafirmar la netedat del procés electoral. Els casos repressius han estat directament ignorats, tot i que en llocs com Atenco o Oaxaca (en conflictes diferents a l’electoral) han inclòs tortures i assassinats. Un cop més hem constatat que per al gruix dels mitjans de comunicació i els seus opinadors sols importa la democràcia quan és gestionada pels “nostres” amics. En cas contrari qualsevol argument val contra la “voluntat popular”, sigui justificar un cop d’estat com a Veneçuela, sigui deslegitimar una majoria absoluta com a Bolívia.

Pensem, doncs existim

Perpetuant estereotips

✉ **Gemma Garcia**
/directa@setmanaridirecta.info/

A la primavera ja vàrem començar a rebre el bombardeig més agressiu provinent d’una arma veritablement de destrucció massiva: la publicitat. Vàrem començar a percebre com els anuncis de centres i articles varis d’estètica, reductors, cremes bronzejadores, productes qualificats de “miracle” per aprimar, reafirmants... augmentaven significativament.

S’apropava l’estiu. I què millor que despertar el consumisme estiuenc a partir d’associacions de conceptes com “bellesa esterotipada” i “felicitat”, o “poc pes” amb “triomf a nivell professional i personal”.

D’acord que aquests continguts són un reflex del sistema en què vivim, i alhora un model dels

valors considerats, per molts, vàlids en aquest entorn. Però aquesta no pot ser l’excusa per tolerar una sèrie de continguts que contribueixen a perpetuar uns determinats models de pensament i conducta.

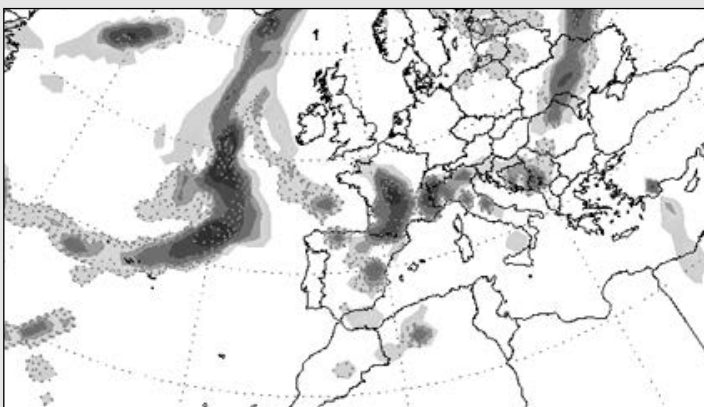
Aquí, com en tants altres espais, no val allò d’“és el que vol la gent” o “això és el què ven”.

Perquè jo, i crec que moltes i molts més, no volem estereotips de cossos femenins utilitzats com a reclam per les compres d’un públic masculí, ni l’omnipresència de rols masculins i femenins. I ara, algú podrà dir que alguns giren la truita i es burlen dels homes presentant-los poc capaços fent tasques associades a la dona, però penso que no es tracta de convertir unes “relacions patriarcals” en “relacions matriarcals”. Es tracta de destruir aquestes relacions de qui domina

i qui és dominat, es tracta de trencar aquesta tolerància amb el sexisme, prenent consciència de què ens diuen i com ho diuen.

Encara que existeixin organismes reguladors de continguts publicitaris, tot sembla ben absurd. No deixa de ser significatiu que Unilever Fabregé, empresa fabricant dels desodorants i gels AXE i responsable d’aquell seguit d’anuncis que “marcaven el camí” a les dones, formi part de l’Associació d’Autocontrol de la Publicitat, i que no consideri sexistes els seus anuncis.

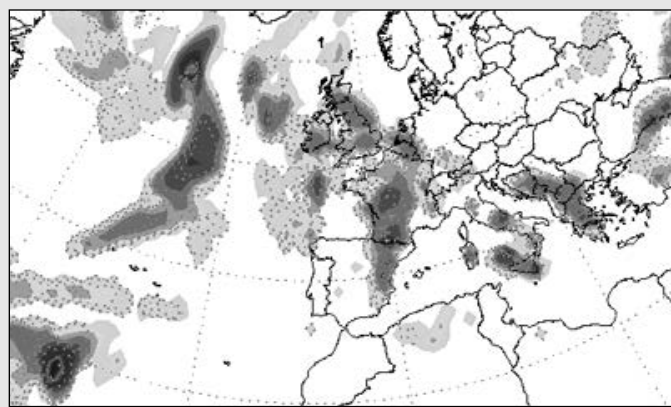
Crear desigs per despertar noves i infinites necessitats, imposar models i estereotips per condicionar i perpetuar determinades relacions. Així és presenta la publicitat, al cap i a la fi, sigui estiu o hivern. Doncs aneu en compte que aviat arribarà el Nadal. ☺



Mapa de zones amb pluja intensa dissabte 9 de setembre a mitja tarda.

Arriben pluges

L’ambient humit i plujós pot començar a fer-se present a partir de dissabte. Fronts amb tempestes fortes i temperatures lleugerament més baixes, especialment a partir de dilluns 11 al vespre. Sembla que les tempestes serien generals també dimarts. Podríem tenir les majors precipitacions a punts de la costa i del Pirineu.



Un nou front de fortes tempestes arriba dilluns 11 de setembre al vespre.

Com s’ha fet?

A la tornada de l’estiu, després de fer un anàlisi crític del que han estat els primers tres mesos de Directa, ens hem marcat com a objectiu prioritari la millora de la qualitat del setmanari. És evident que el projecte és encara jove i peca d’inexperiència en alguns aspectes. Malgrat que moltes persones ens han donat la seva confiança, perquè sabem que aquesta és peça clau pel futur del setmanari, per tal de créixer, per arribar a més gent, hem de ser més exigents.

Com a factor clau per aconseguir aquests objectius necessitem incorporar més gent en aquest projecte obert i assembleari i ara que comencem nou curs és un bon moment per a sumar-s’hi. Fotògrafes, redactores, il·lustradores, maquetadores, gent amb experiència o sense és ben rebuda. Fem dues reunions setmanals, una d’obertura i una de tancament, i una al mes per debatre temes sense les presses setmanals.

En aquest número destaquem el reportatge fotogràfic sobre la Guerra al Líban, fet per un col·laborador de Directa. Tot i tractar-se de fotos de fa dies, el problema està molt present.

El racó il·lustrat



Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Gemma Garcia, Ximo Cádiz i Guillem Sánchez * Impressions: Mariona Ortiz i Laia Alsina * Així està el pati: Jesús Rodríguez * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Pau Cortina * Espais emergents: Enric Borràs * Què es cou: Gemma Garcia * Expressions: Roger Palà * La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

Regino Hillera, Jose Expósito, Pau Coll, Edu Bayer

IL·LUSTRACIÓ

Franchu Llopis

CORRECCIÓ

Lèlia Becana

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Joan Andreu Moll i Dani Montserrat

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigó

Edita: **Associació per la Difusió Sense Límits ADSL**

Dipòsit Legal: **GI-1528-2005**

c/**Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902**

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117



Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 5



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

CASTELLÀ OPTATIU: UN ÚNIC CAS

» L'únic cas que ha pogut recabar DIRECTA en què el castellà perd la condició d'idioma obligatori és una llei aprovada durant el primer mandat de José María Aznar, el 13 de maig de 1997, sobre contractes d'assegurances_

» Aquesta norma, que elimina l'obligatorietat del castellà en aquesta mena de contractes i no estableix el requisit "com a mínim", és l'única dictada en aquest sentit per l'administració estatal durant els darrers 10 anys_



DRETS I DEURES // EL CATALÀ ESDEVÉ UNA LLENGUA OPTATIVA EN LA MAJORIA DE CASOS

Les lleis espanyoles converteixen el català en una llengua de segona

Noranta-sis normatives dictades per l'Estat espanyol durant els darrers deu anys estableixen l'obligatorietat del castellà en diferents àmbits de la vida pública

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'any 1997, l'activista per la llengua recentment traspassat Francesc Ferrer i Gironès, en la seva tasca al Parlament com a diputat independent per ERC, aportava al debat sobre la nova llei de política lingüística que per aquelles dates s'estava tramitant a la cambra catalana un document especialment revelador. Un informe on recopilava fins a 13 lleis espanyoles, 73 reials decrets i 23 ordres ministerials per demostrar que la legislació estatal en matèria de llengües tenia un caràcter asimètric, en donar-se una situació general de "castellà obligatori, català optatiu".

*La CAL
aposta per
l'oficialitat única
per a garantir la
normalitat*



El Butlletí Oficial de l'Estat és on es publiquen les lleis que s'aproven

En totes aquestes normes, dictades entre 1978 i 1996, el castellà té un caràcter obligatori, i el català, si bé en alguns casos també esdevé un requisit, normalment té un caràcter de llengua "optativa" o "subordinada", en paraules del mateix diputat independentista. En un moment en què PSC i PP s'oposaven a que el coneixement del català figurés com a deure en l'articulat de la llei –finalment no hi va constar, i la norma es va aprovar amb els vots de CiU, PSC i ICV–, el document era especialment útil per a rebatre els arguments espanyolistes contra la suposada "imposició" del català, que darrerament s'han tornat a fer sentir arran de la tramitació del nou Estatut de Catalunya. El document íntegre de Ferrer Gironès el podeu trobar a la web de www.contrastant.net.

Ara bé, la qüestió és la següent: deu anys més tard, s'ha modificat aquesta situació de supeditació? Un anàlisi atent dels textos legislatius realitzat per DIRECTA ens diu el contrari:

des de juny 1996 –data de la darrera llei recopilada per Ferrer Gironès– fins a l'agost de 2006, els successius governs de l'Estat espanyol han dictat fins a 96 reials decrets, lleis, lleis orgàniques i ordres ministerials que estableixen que el castellà té un caràcter obligatori.

En tots els casos parlem de normes que regulen diferents aspectes de la vida dels ciutadans: des de l'etiquetatge dels forns elèctrics fins a les targetes identificatives per a la marina mercant, passant pels permisos d'armes, les proves d'accés a la funció pública o el passaport. No s'hi han inclòs totes les convocatòries de subvencions i oposicions que estableixen presentar la documentació o realitzar els exàmens en castellà com a requisit indispensable: són centenars i no hi cabrien. En aquesta recopilació hi figuren 50 reials decrets, 12 lleis i 34 ordres ministerials. En podeu veure alguns exemples en el quadre de la pàgina 4.

Castellà 'com a mínim'

Hi ha tres tipologies de textos legislatius, de menor a major imposició del castellà: els que estableixen el bilingüisme castellà/llengua cooficial (9), els que estableixen que el castellà és la llengua que s'ha d'emprar "com a mínim" (48) i els que estableixen que el castellà ha de ser la llengua d'ús exclusiu (39).

*La Plataforma
per la Llengua
insta el govern
a desenvolupar
el nou Estatut*

Pel que fa als reials decrets, en 19 casos la llei atorga al castellà la qualitat de "llengua única i obligatòria". Per exemple, el recent Reial Decret 751/2006, de 16 de juny, sobre autorització i registre de

transportistes d'animals, que obliga a presentar tots els impresos oficials degudament complimentats en llengua castellana, o el Reial Decret 304/2004 de 27 de febrer, pel que s'aprova el reglament de plans i fons de pensions, que també obliga a presentar totes les sol·licituds i documentació oficial només en castellà. En 29 casos s'estableix que la llengua a emprar ha de ser "com a mínim" el castellà, i només en dues ocasions estableix el bilingüisme castellà/llengua cooficial: en el Reial Decret 605/1999 sobre paperetes electorals i Reial Decret 1465/1999 sobre producció documental i material imprès de l'administració de l'Estat.

Una cosa semblant passa amb les 12 lleis i lleis orgàniques que estableixen l'obligatorietat del castellà: en tres casos ho fan equiparant-lo al català, set obliguen a emprar el castellà "com a mínim", i dues assenyalen el castellà com a llengua exclusiva. Pel que fa a les Ordres dictades pels diferents ministeris, la situació és, si fa no fa

la mateixa: n'hi ha 4 que estableixen una situació bilingüe castellà/llengua cooficial, 12 que assenyalen la necessitat d'emprar el castellà "com a mínim" i 18 que obliguen a emprar únicament l'espanyol.

Un problema polític

Les entitats que coneixen més bé aquesta situació de supeditació –perquè reben continues queixes per part de la ciutadania– són la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) i la Plataforma per la Llengua. Gavina Freixa, de la CAL, assenyalava que, "al marge d'aquest centenar de lleis, cal tenir en compte que el castellà és l'única llengua oficial d'àmbit estatal, fet que li confereix un clar avantatge respecte les llengües que només són oficials en els respectius territoris". Freixa assenyalava que "quan la Generalitat de Catalunya ha intentat, a partir de la Llei de Política Lingüística, fixar lleis equivalents a les que existeixen per a l'espanyol

Continua a la pàgina següent >>

MINISTERIS SECESSIONISTES

» També hi ha casos en què el govern espanyol exerceix el secessionisme lingüístic entre català i valencià. L'ordre del Ministeri de Justícia del 8 de novembre de 2005 sobre difusió de publicitat de les resolucions concursals a través d'Internet crea un portal oficial per a difondre aquestes informacions en cinc idiomes: castellà, gallec, euskera, català i un inexistent idioma valencià_

» Un altre cas de segregació lingüística activa per part del govern espanyol el trobem amb l'Ordre del Ministeri de l'Interior de 15 d'abril de 2002, que estableix que els impresos de sol·licitud de llicències d'armes de foc podran ser bilingües, però institucionalitza de nou l'"idioma valencià" _

» Ve de la pàgina anterior

yol, s'ha acusat el Govern del Principat de voler 'imposar la llengua catalana', una imposició que, quan ve d'un Estat, no és percebuda com a tal". Per tant, "el problema lingüístic és, en el fons, un problema polític: si els Països Catalans fóssim un Estat, ningú no parlaria d'"imposició" de la llengua pròpia, sinó que s'acceptaria com un fet normal".

La CAL aposta "per l'oficialitat única de la llengua catalana com a

via per a poder garantir-ne la plena normalització". Tot i això, "ni tan sols aquest reconeixement legal ens n'asseguraria la normalització, el cas d'Andorra n'és un exemple". Per tant, la CAL aposta "per l'aplicació de polítiques fermes a tots els nivells". En aquest sentit, la CAL presentarà el proper 19 d'octubre la Declaració del Correllengua, un document que vol ser un pas previ a l'elaboració d'una Carta de la Llengua Catalana en el marc jurídic europeu, a l'estil de la Carta de la Llengua Neerlandesa.

Desenvolupar l'Estatut
Martí Gasull, portaveu de la Plataforma per la Llengua, una entitat que recull multitud de queixes ciutadanes sobre discriminació del català, afirma que "l'administració de l'Estat i de justícia és un dels àmbits en què rebem més queixes ciutadanes, però també entorn als operadors de la telefonia, el món socioeconòmic i, especialment, retolació i cartes de restaurants". Gasull considera que "l'administració hauria d'incrementar encara més els meca-

nismes per fer complir els drets lingüístics dels ciutadans", i creu que el nou Estatut de Catalunya "comporta canvis legislatius que poden ser positius per a la llengua, sigui en forma d'una nova Llei de Política Lingüística o mitjançant lleis sectorials".

Entre els punts que figuren a l'Estatut que la Plataforma per la Llengua considera que caldria desenvolupar hi ha "l'extensió de la immersió lingüística a secundària", "regulacions normatives per tal que el català sigui emprat

normalment per escrit i oralment per les administracions de l'Estat a Catalunya" o "regular l'ús i coneixement del català per part de l'administració de justícia com a condició necessària per tal d'exercir a Catalunya". Val a dir que en aquest cas ja hi ha una recent normativa dictada pel ministeri espanyol de Justícia el 28 de juliol en què ja retalla aquest aspecte de l'Estatut, perquè segueix considerant el català únicament com un mèrit i no com un requisit. ☹

Castellà, obligatori Català, optatiu



Homologació de títols

ORDRE ECI/3686/2004,
de 3 de novembre, sobre homologació de títols estrangers d'educació superior.

Obliga a presentar la documentació pertinent i un resum de la tesi en castellà.

Justícia

ORDRE JUS/2544/2006,
de 28 de juliol, sobre proves d'accés a l'administració de Justícia.

El català segueix sent un mèrit i no un requisit.

Forces armades

ORDRE DEF/600/2002,
de 7 de març, sobre la targeta d'identitat militar per al personal de les Forces Armades, Guàrdia Civil i militars de quartels internacionals.

Totes les targetes han d'estar redactades només en castellà.

Radioaficionats

ORDRE ITC/1791/2006,
de 5 de juny, sobre l'ús de l'espai radioelèctric per aficionats.

Les autoritzacions seran en castellà o, en cas que l'interessat ho sol·liciti, bilingües.

Seguretat en els productes

REIAL DECRET 1801/2003,
de 26 de desembre.

Obliga a redactar els advertiments a les etiquetes com a mínim en castellà.

Etiquetatge de forns elèctrics

REIAL DECRET 210/2003,
de 21 de febrer.

Obliga a etiquetar aquesta mena de productes domèstics i redactar les seves instruccions com a mínim en castellà, "lengua española oficial del Estado".

Etiquetatge d'aparells d'aire acondicionat

REIAL DECRET 142/2003,
de 7 de febrer.

Obliga a etiquetar aquesta mena de productes domèstics i redactar les seves instruccions com a mínim en castellà, "lengua española oficial del Estado".

Etiquetatge de peix congelat

REIAL DECRET 1380/2002,
de 20 de desembre.

Les etiquetes han d'estar redactades com a mínim en castellà. La llei controla fins i tot el cos de lletra i la tipografia de la traducció catalana.

Etiquetatge d'explosius

REIAL DECRET 230/1998,
de 16 de febrer, pel que s'aprova el reglament d'explosius.

Obliga a redactar les etiquetes com a mínim en castellà.

Tabac

REIAL DECRET 1079/2002,
de 18 d'octubre, sobre etiquetat dels paquets de tabac.

Obliga a fer constar els continguts de substàncies nocives dels cigarrets com a mínim en castellà, i els advertiments només en castellà.

Trànsit

REIAL DECRET 1428/2003,
de 21 de novembre, sobre seguretat vial.

Obliga a que les indicacions en els panells de les vies públiques estiguin redactats com a mínim en castellà.

Passaport

REIAL DECRET 896/2003,
d'11 de juliol.

Només contempla el passaport en castellà, francès i anglès.

Funció pública

REIAL DECRET 543/2001,
de 18 de maig, sobre accés a la funció pública de l'administració general de l'Estat.

Exigeix el coneixement del castellà com a requisit per accedir als estrangers.

Iniciatives legislatives populars

LLEI ORGÀNICA 4/2006,
de 26 de maig.

Obliga a que els impresos per recollir les firmes estiguin redactats com a mínim en castellà.

Publicitat institucional

LLEI 29/2005,
de 29 de desembre.

Les campanyes s'han de realitzar en castellà, i poden realitzar-se també en una altra llengua oficial atenent al que especifiqui la legislació vigent de cada comunitat autònoma.

Topònims

LLEI 13/1997,
de 25 d'abril, sobre la denominació oficial de les Illes Balears.

Obliga a que les Illes Balears siguin denominades "Islas Baleares" en els llibres de text en castellà.

Estrangeria

ORDRE
de 7 de febrer pel que es regula la targeta d'estranger.

El contingut de la targeta ha d'estar redactat només en castellà.

» Viurem lliure o morirem! Aquest va ser el crit de guerra que va animar la resistència catalana l'any 1714. El seu estendard era la bandera negra_

» El 1906, una plataforma d'entitats catalanistes impulsaria la Diada com a data de reivindicació nacional, reunint milers de persones a l'ofrena floral a l'estatua de Rafael Casanovas_



CATALUNYA // DIADA DE L'11 DE SETEMBRE

L'esquerra independentista aposta per coordinar els actes de l'11 de setembre

Per primer cop en cinc anys, la majoria de col·lectius amb presència a Barcelona han coordinat les seves activitats en un cartell conjunt per la Diada



Manifestació de l'11 de setembre de 2005 a Barcelona

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des que l'any 2001, el Procés de Vinarós projecte de confluència de l'esquerra independentista, assumís tots els actes de l'11 de setembre a Barcelona, no s'havien tornat a fer passos tan significatius en aquesta direcció com els d'enguany.

Aquest cop, Endavant, Maulets, la CAJEI, així com els casals independentistes de Sants i Poblenou han establert coordinar el seu calendari d'activitats i plasmar-ho en un cartell conjunt.

El 'secret de l'èxit'

Encara que puguin semblar uns acords modestos, la veritat és que al darrere hi ha més de tres mesos de converses, a més de "l'experiència del treball conjunt de la Campanya Unitària per l'Autodeterminació", com destaca Xavi Monge, membre de Maulets.

Però també hi ha hagut un canvi d'estratègia que ha facilitat la presa d'acords. "Aquesta és una Diada pensada en clau local, i per la qual ens hem posat d'acord els

col·lectius que treballem a la ciutat de Barcelona. Aquest és un nivell en que és més fàcil entendre's, tal i com demostren els múltiples actes unitaris que es fan a nivell local a moltes poblacions" segons Marc Garcia d'Endavant.

Els actes unitaris de l'Onze no signifiquen que s'estigui construint la unitat popular, però en poden ser un pas simbòlic important

La Comissió 11 de Setembre tornarà a omplir l'Arc de Triomf

Però tot i ser un acte local, Monge recalca que "a ningú se li pot escapar el valor simbòlic que té la Diada a Barcelona, doncs són uns actes on hi va molta gent de comarques, així com del País Valencià o les Illes, així que esperem que marqui una nova dinàmica de col·laboració a partir d'ara".

Pel Xavi, portaveu de la CAJEI, sols és "un pas més cap a la unitat popular amb tots els sectors anticapitalistes dels Països Catalans, però nosaltres apostem per mobilitzar el jovent i augmentar-ne la capacitat organitzativa".

► **'Construïm la unitat popular'**
Encara que aquest sigui un objec-

tiu prioritari de qualsevol grup de l'esquerra independentista i lema dels actes unitaris, no sembla un objectiu fàcil. Tant les fonts de Maulets, Endavant i CAJEI coincideixen en que aquest és un fet puntual, i són taxatius a l'hora d'afirmar que no hi ha cap procés de confluència obert.

Però a ningú pot escapar que durant la propera tardor totes tres organitzacions han de fer les respectives assemblees nacionals i "pot passar de tot".

► **La Diada de la societat civil**
Paral·lelament, i per cinquè any consecutiu, la Comissió 11 de Setembre, conformada per una seixantena d'associacions, entitats i ajuntaments, organitza la Mostra d'Entitats dels Països Catalans, on la DIRECTA comptarà amb una parada, i a la nit se celebrarà el ja tradicional concert al Passeig Lluís Companys.

Aquesta Comissió es declara "hereva de la que van crear les entitats catalanistes el 1906 (any de la primera Diada) i que va mobilitzar milers de persones".

Calendari d'actes

Barcelona, 10 de setembre

Gràcia: Paella popular, cercavila i acte polític

Sants: Actuació de bastoners i castellers i xerrada internacionalista

11 de setembre

Homenatge a Gustau Muñoz (c/Ferran)

Fossar de les Moreres: Acte polític, manifestació pels presos i botifarrada

17h Pl. Urquinaona: Manifestació i Acte Final

Arc de Triomf: Mostra d'Entitats dels Països Catalans

11h Festa Infantil amb Macedònia

19.30 Concert: Kumbes del Mambo, Mouss & Hakim i Obrint Pas

Vilafranca: 9 de setembre: Xerrada i sopar

10 de setembre pl. de la Vila 23h Marxa de torxes

Cardona: IXè Aplec 18 de setembre: 15, 16, 17 i 18 de setembre: xerrades, reconstrucció històrica, baixada de torxes, concerts, fira d'entitats, arrossada popular, gimcana, bastoners, castellers, i ofrena floral.

Reus: 11 de setembre Manifestació 18h Mercat Central

Girona:

MATÍ a la plaça del Vi: lectura de manifest, cantada dels segadors, música tradicional amb Escampillem

TARDA a la plaça Catalunya: dinar popular, mostra de cultura popular i col·lectius, acte polític. 19:30 Manifestació

VESPRE a la plaça Catalunya concert: Pirat's Sound Sistema i Ariabascia (Sardenya)

Impressions

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política, UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

Política de terra cremada, política de moviment

Entre els molts prejudicis polítics que poblen els imaginaris col·lectius, el de la passivitat dels gallegues és possiblement un dels més consolidats. La darrera onada de mobilitzacions, però, ha demostrat exactament el contrari. Així, per exemple, la vaga nacional del 15 de juny obrí un any abans el camí a la vaga general; el cicle contra la LOU fou a Galícia més fort i implicà més sectors socials que a la resta de l'Estat; i les mobilitzacions contra la guerra global permanent no es limitaren al 15-F, essent les campanyes d'objecció fiscal, contra la desfilada militar a La Corunya i de solidaritat amb

Palestina mostres importants de continuïtat. En aquest context, la lluita contra el Prestige va marcar el punt àlgid de l'onada amb un extraordinari impacte transnacional (no únicament estatal) com van demostrar els i les voluntàries vingudes de tot arreu. Ja en la fase baixa, la vaga del metall d'aquest any evidència la potència política movimentista.

L'onada dels darrers anys ha transformat a fons la composició social: els segments més joves i formats de la força de treball emprenen un èxode silenciós com estratègia de valorització de les seves capacitats productives. Aquesta nova migració facilita les condicions dins les quals han pogut tenir lloc els conflictes recents dels *calls centers* de La Corunya o del metall postfordista a Vigo. Contràriament a les estratègies de reterritorialització identitària (nacional o d'empresa) proposades pels galleguismes i els obrerismes diversos, nous processos de subjectivació antagonista s'han posat en marxa recombinant les formes de fer política. El contrast es fa evident si pensem en la contraposició entre el fracàs de l'estratègia de la tensió promogut pels sectors independentistes partidaris de la lluita armada i les tàctiques microsocials dels centres socials, les pràctiques queer i altres, dels sectors més autònoms. La proliferació de dispositius comunicatius (Indymedia, Arredemo...) i organitzatius (centres socials, xarxes activistes...), així com la producció d'un discurs innovador (des de símbols com la bandera de Nunca Mais fins a la guerrilla comunicativa dels Aduaneiros sem Fronteiras), ha demostrat que una altra política més parti-



cipativa, autònoma i antagonista també és possible.

Les conseqüències dels darrers anys de mobilització, però, no es redueixen al terreny de la participació. En l'àmbit de la representació l'impacte del moviment s'ha notat igualment. De fet, és evident que sense la mobilització Fraga Iribarne hauria guanyat encara una vegada les eleccions. El bipartit no va guanyar tan sols les autonòmiques gràcies al vot condicionat de la campanya "Há que bota-los" ("cal fer-los fora"). El vot migrant també fou decisiu, reflexant a més el seu canvi de composició social. El fet que el

resultat del dol electoral entre la Galícia clientelar i l'antagonista hagi estat molt ajustat és encara una prova més de la fragilitat dels equilibris de poder i de l'actual crisi de la representació. El bipartit ho sap i el govern de Tourinho no es troba còmode amb les limitacions d'aquest moment fundacional de la legislatura. Per si no fos poc, a l'interior del govern es desenvolupen dues tendències igualment errades i contradictòries front al moviment: mentre que el PSdeG confia el seu futur al màrqueting polític, una forta financiació del partit i als mass media, el BNG prefereix

l'estratègia de l'hegemonització postleninista dels moviments. Així va quedar demostrat el 20 d'agost passat amb la manifestació convocada per una plataforma Nunca Mais (que cal no confondre amb el procés del mateix nom), tardanament reactivada amb l'única finalitat que la d'apropriació il·legítima de la mobilització. Per tot això, costa pensar que el futur del bipartit sigui clar. Sense un canvi radical de les cultures dels partits governants, el retorn de la dreta és més que possible. Una política de terra cremada del govern respecte als moviments és avui la basa més important del PP.

La proliferació de dispositius comunicatius i organitzatius, així com la producció d'un discurs innovador, ha demostrat que una altra política, més participativa, autònoma i antagonista també es possible

Jordi Garrigós. Estudiant i membre d'Endavant (OSAN)

/opinio@setmanaridirecta.info/

Cal seguir caminant

Una vegada acabades les vacances d'agost arriba la diada de l'11 de setembre al Principat, on enguany ve marcada per la proximitat amb les eleccions al Parlament regional que se celebraran durant la propera tardor. Com ve sent habitual, els partits institucionals aprofitaran aquesta cita assenyalada al calendari per radicalitzar-se i omplir els titulars dels diaris afins de grans frases de reafirmació nacional. El nul contingut real d'aquests discursos es demostrarà un cop acabades les eleccions, quan els partits mantinguin l'estatus quo del principat des de l'aprovació de l'Estatut del 78. Amb l'enganyifa de l'última reforma, la dreta catalana ha mostrat la seva cara més conservadora i confor-

mista, pactant unes engrunes a canvi de poder partidista que, de ben segur, es concretarà cada cop més clarament amb el pas del temps. Mentre, encara és més trist el paper dels que es fan dir esquerres, que naveguen entre el sucursalisme de partits d'obediència espanyola i unes suposades polítiques que ens duren a la independència de manera amistosa i pactada amb l'Estat espanyol. La mateixa administració que permet el tancament d'empreses dia sí dia també, que il·legalitza partits o que no dubta en utilitzar el terrorisme d'Estat per acabar amb la dissidència. Gran estratègia, doncs, la de pensar que obtindrem els nostres objectius arribant a acords amb aquest tipus d'Estat.

Al cap i a la fi, la situació del país no millora. Però que no ens enganyin, allò de "sols el poble salva al poble" encara resta vigent

Des dels diferents moviments socials dels Països Catalans s'ha denunciat reiteradament la banalització de la política institucional. La continua retallada de drets socials i l'immobilisme d'avanços nacionals han marcat les denúncies fetes des dels sectors independentistes i anticapitalistes. Any rere any han apostat per una manera diferent de fer les coses, intentant bastir un espai polític des de la base, creant alternatives als pobles i barris, lluitant a les universitats i instituts o participant a les organitzacions juvenils. Aquesta estratègia s'emmarca en la consolidació d'un moviment que camina, que no s'atura i que millora les estructures organitzatives des de l'assemblearisme i

l'horitzontalitat. Cal difondre el missatge que la política va molt més enllà d'una urna i un vot cada cert temps. Demostrant que aquesta es fa al carrer, avançant sense pausa fins arribar als objectius marcats.

Així doncs, durant l'11 de setembre al Principat, com el 9 d'octubre al País Valencià i el 31 de desembre a les Illes, la mobilització popular que demani a crits la llibertat nacional i l'emancipació social ha de ser alta i clara, un reclam sense perjudicis apostant per la independència i els socialisme als Països Catalans. Al cap i a la fi, la situació del país no millora. Però que no ens enganyin, allò de "sols el poble salva al poble" encara resta vigent.

Nacho Clemente. Membre de la Plataforma Contra el Soroll a l'aeroport del Prat /opinio@setmanaridirecta.info/

Dret a manifestar-se?

Quan encara es parla de les conseqüències provocades pel bloqueig de l'aeroport del Prat per una part dels seus treballadors, quan és notícia habitual que es qüestioni el dret a manifestar-se per les sospites que darrere dels organitzadors hi ha un partit il·legal, es produeix un fet que provocaria la indignació de qualsevol.

Durant els darrers dies molts ciutadans que van participar el diumenge 7 de maig en una manifestació de protesta a l'aeroport del Prat, han rebut moltes com a càstig a la seva participació. Va ser una manifestació pacífica, familiar, amb nens i nenes, avis i avies..., que simplement volien reivindicar el seu dret a viure tranquils.

Potser darrera d'aquesta manifestació hi havia una organització il·legal? Doncs no. La manifestació la va convocar la Plataforma Prou Soroll, que lluita contra els sorolls i la contaminació química produïda pels avions que sobrevolen continuadament els habitatges de les poblacions properes a



acusació absurda, ja que els cotxes van ser escoltats en tot moment per la policia, que amb els seus furgons va marcar el ritme de la marxa. A més a més, els manifestants van veure com es filmaven les matrícules dels seus vehicles a l'accés de l'aparcament de l'aeroport que, com es obvi, no és una autopista, però no van veure ningú que mesurés la velocitat a la que anaven els seus vehicles durant el trajecte per la C-32, que és on suposadament es va produir la infracció.

El més contradictori és que mentre les autoritats afirmen que no poden fer res per a sancionar els responsables que els avions incompleixin continuadament les lleis sobre sorolls, afectant negativament la salut de moltes persones de diverses poblacions, aquestes autoritats troben amb molta facilitat estratègies per a intentar fer desaparèixer els moviments ciutadans de protesta i evitar així que els afectats puguin exercir el seu dret a manifestar-se.

Molts ciutadans que van participar el diumenge 7 de maig en una manifestació de protesta a l'aeroport del Prat, han rebut moltes

l'aeroport. Es tracta d'una plataforma inscrita com a tal als registres pertinents i que mai ha estat il·legalitzada. Potser no es va demanar el permís de manifestació? Doncs no. Es va demanar aquest permís amb la forma i els terminis establerts. Malgrat això va ser denegada en el darrer moment, a poques hores de la manifestació, incomplint els terminis legals per a fer-ho, i quan ja era materialment impossible desconvocar-la. Per aquest motiu, els manifestants van decidir tirar endavant un acte de protesta que es va iniciar a Castelldefels amb una marxa

cap a l'aeroport en vehicles privats. Aquesta vegada, el trajecte es va fer per l'autopista C-32 per a evitar les retencions de trànsit que s'havien produït en altres ocasions, quan s'havia fet per l'autovia de Castelldefels. Després d'aparcar correctament els vehicles, els participants es van manifestar a peu dret, tallant parcialment durant uns minuts el trànsit i mostrant les seves pancartes de protesta. Després de la lectura d'un manifest i el lliurament d'aquest a les oficines d'Aena l'acte va acabar sense que hi hagués cap incident.

Doncs bé, durant el mes d'agost, uns mesos després de la manifestació, el president de la Plataforma Prou Soroll, el Sr. Josep Velasco, ha rebut la notificació de l'inici d'un procediment sancionador cap a la seva persona que considera que està farcit de falses acusacions que nega rotundament.

Però el més greu és que els manifestants que es van apropar a l'aeroport en cotxe han rebut sancions de trànsit de 150 euros per anar suposadament per una autopista a una velocitat inferior als 60 quilòmetres per hora. Cal recordar que és una

Els avions incompleixen continuadament les lleis sobre sorolls, afectant negativament la salut de moltes persones de diverses poblacions

Juanra Rodríguez. Presoner polític català membre de l'EPPK. Zuera

/opinio@setmanaridirecta.info/

Radiogràfies IV. Una lluita constant

El 20 d'agost de 1981 sucumbí Mickey Devine després de seixanta dies en vaga de fam. Devine fou el desè presoner polític republicà que morí durant la vaga de fam que inicià Bobby Sands l'1 de març d'aquell any. D'això fa ara vint-i-cinc anys que, com va dir un voluntari de l'IRA, és massa temps però no per als morts.

Durant segles, el poble irlandès ha lluitat per desfer-se de l'ocupació britànica, i tots els governs de Londres han tractat de criminal aquesta resistència. Els presoners de l'IRA, històricament, han reivindicat el seu caràcter polític, motiu pel qual començaren aquella vaga de fam, des del Bloc H de la presó de Long Kesh. Les demandes dels presoners republicans eren el dret a vestir les seves pròpies

robes, el dret a la lliure associació; l'organització de les seves activitats recreatives i educatives; i rebre una carta, una visita i un paquet setmanal, tot i que aquestes reivindicacions tan sols eren la bandera visible d'un moviment que buscava el dret de remissió de totes les penes.

Des del primer de març fins al 20 d'agost, el món presencià un terrible pols a un dels Estats imperialistes més poderosos, i, malgrat que Thatcher augurà la derrota dels presoners, aquella lluita acabaria transformant-se en un dels pilars bàsics dels posteriors reconeixements. La voluntat i la fermesa desplegada per aquells companys va impedir que la maquinària de la repressió els sotmetés a ells i a tot el poble que lluitava pels seus drets.

La voluntat i la fermesa desplegada per aquells companys va impedir que la maquinària de la repressió els sotmetés a ells i a tot el poble que lluitava pels seus drets

Londres va fer una lectura d'aquell moment traient la conclusió que els presos podien ser el taló d'Aquiles del moviment republicà i que, en una situació extrema, s'obririen esquerdes internes.

Cras error: es van equivocar. Igual que avui s'equivoquen tots aquells que ens consideren moneda de canvi. Des del col·lectiu Presos i Preses Polítics Basques (EPPK) hem creat unes dinàmiques de lluita per tal d'exigir el reconeixement del nostre estatus polític que es concreta en els següents punts: l'acceptació de la nostra interlocució i el dret a organitzar-nos; la repatriació; el dret a relacionar-nos amb els agents polítics i socials actius, i el dret a participar directament en el debat polític que s'està portant a

terme a Euskal Herria. L'assumpció del nostre estatus de preses polítiques, significaria donar un pas ferm en l'intent de superar en claus democràtiques la contesa que ens enfronta amb l'Estat espanyol. Nosaltres som l'expressió més visible del caràcter polític d'aquest conflicte que, com a tal, necessita solucions polítiques basades en el respecte a la paraula del poble.

La lluita d'avui dels presos i les preses polítiques és la lluita de sempre: té el mateix origen i s'encamina cap a la mateixa finalitat.

Per això avui penso en aquells militants, per què potser vint-i-cinc anys és massa temps, però no per als morts. Des del vostre record i fins a la victòria sempre.

Navegant per la xarxa

Adéu profident!

Tornem de l'estiu amb la notícia que el polèmic alcalde de Barcelona, Joan Clos, ens abandona. Sense intenció de vessar cap llàgrima i recuperant-nos de l'ensurt que suposa saber que Jordi Hereu serà el nou batlle de la capital catalana, hem tornat a endinsar-nos a la xarxa amb la ferma voluntat de saber què opinen els policies de Clos del fet que els deixi per marxar a Madrid. Per si algú ho dubtava... se n'alegren.



Tot comença amb la notícia d'última hora que penja Pringao: "Clos substituirà Montilla". A continuació comencen a aparèixer imatges d'ampolles de cava i un felix anecdotari a mans de Justiciero recorda algunes de les grans gestes de l'alcalde: "Quan el van entrevistar a Catalunya Ràdio el Dia sense Cotxes i li van preguntar com havia anat a l'emissora va dir que amb cotxe! I ho va arreglar dient que des de l'ajuntament té mala combinació en transport públic i que no se sap les línies d'autobús!"

Un tal Escolar hi afegeix més llenya: "L'anunci de l'arribada de Clos a Madrid ha coincidit amb un gran moment quan els dominis 'es' del ministeri d'Indústria van deixar de funcionar. Clos és l'home perfecte per fer operacions, com és anestesista!"

D'altres, com Parabol, respiren alleugerits: "El gol li han clavet a Zapatero. Ens hem tret un gran pes de sobre!"

Justiciero, però, reapareix indignat: "Primer Maragall ens va 'enxufar' el Profident per fer carrera a la Generalitat. I ara aquest se'n va a anestesiar Indústria i ens en colen una altra amb el dofí! Hereu seguirà fent el mateix que Clos!"

Hi ha qui pensa en els altres i sentència: "em sap greu per a la Indústria espanyola però ja tocava. La política és així".



Solidària amb la vaga d'Iberia

Roser Benavent
Barcelona

Vagi per endavant la meua solidaritat amb els treballadors d'Iberia. Quan les multinacionals, els partits, les administracions i els sindicats juguen amb els llocs de treball de la gent sense cap escrúpol, la resposta és el conflicte i la vaga. I quan ens tenen acostumats a imposar serveis mínims del 80 o el 90%, les vagues no tenen més sortida que ser salvatges. O pretenen que fem vagues que no es notin?

Com a usuaris podem sentir-nos perjudicats. Potser fortament perjudicades si ens toca rebre directament una vaga. Però com a treballadors i treballadores la nostra resposta no pot ser altra que la solidaritat i el suport. Amunt els que lluiten!

La pèrdua del carrer

Rubén Méndez
Barcelona

Ja com a punt d'inici previ a les festes d'estiu (Gràcia, Sants...), l'Ajuntament de Barcelona va començar a imposar la seva particular visió de com ha de ser la vida al carrer. Un dels exemples més clars és la Rambla del Raval, on cada nit hi han furgonetes de la Guàrdia Urbana (molts cops d'antiavalots) per treure, per escombrar a la gent que està asseguda al carrer fent activitats tan perilloses com prendre una cervesa o xerrar...

A Barcelona, una de les ciutats paradigmes de la vida mediterrània, se li vol treure un dels seus trets característics, la vida al carrer, sempre i quan no passi pels seus "filtres cívics", el fet d'estar assegut al terra al carrer a les xafogoses nits d'estiu, xerrant veï amb veï és considerat com un acte d'incivisme, si es vol estar al carrer s'ha d'estar dempeus o a unes de les terrasses dels bars. Qui consumeix val, qui no, no val res, o és considerat un delinqüent per comprar una llauna de cervesa a la via pública, o se li intimida demanant-li la seva documentació si s'atreveix a inquirir el per què no pot estar assegut a la gespa de la Rambla del Raval o a qualsevol plaça.

La paranoia de l'ajuntament per una Barcelona amb la millor cara possible, de cara al turisme, està arribant a extrems insospitats.

S'ha de tornar a fer sortir la vida al carrer, recuperar la via pública per l'ús dels veïns, treure les cadires i les taules per fer la cervesa, per jugar a les cartes, traïem les activitats reivindicatives al carrer, els passis de vídeo, les xerrades informatives... Ja es

MAT i dèficit democràtic

Eloi Ginestà i Vila
Santa Coloma de Farners

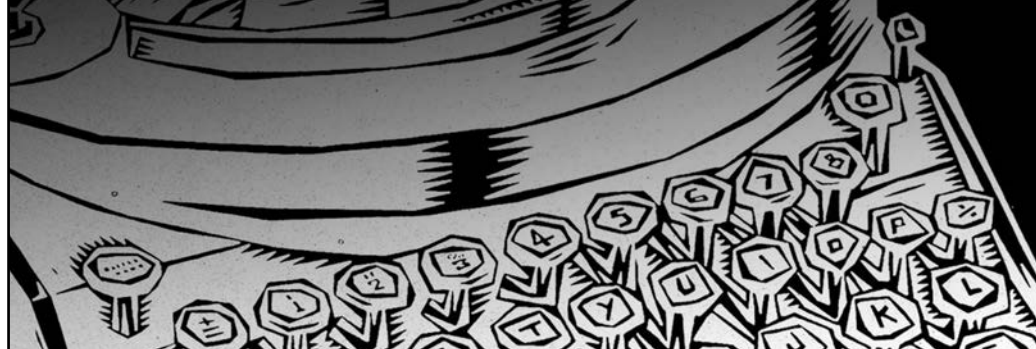
Es poders fàctics i la majoria dels partits polítics del país volen tirar endavant, tant sí com no, el projecte d'interconnexió elèctrica Sentmenat-Bescanó-Estat francès. La seva actuació s'allunya del comportament que se suposa en una societat democràtica. En primer lloc, Red Eléctrica de España (REE) gestiona en monopoli el transport de l'electricitat i, des de la seva posició privilegiada, fomenta la contínua construcció d'infraestructures elèctriques que augmenten els seus beneficis en nom de l'interès general. Darrerament, l'AMMAT (Associació de Municipis contra la Molt Alta Tensió) va demanar a l'empresa elèctrica les dades necessàries per realitzar un informe rigorós que fos presentat com a alternativa a la construcció de la xarxa de Molt Alta Tensió (MAT) i REE es va negar a donar-les argumentant que eren confidencials. Amb aquest procediment, el president de REE imposa a la societat que no hi poden haver alternatives a la construcció de l'autopista elèctrica. La companyia viola, doncs, la convenció per a l'accés a la informació en aspectes ambientals de la Comissió Econòmica de les Nacions Unides, que en el seu article 1 exigeix garantir "els drets d'accés a la informació sobre el medi ambient i la participació de la població en la presa de decisions".

D'altra banda, el govern de la Generalitat ha actuat, i actua, de forma improvisada però amb l'objectiu de construir aquesta infraestructura sense haver demostrat que sigui necessària. En aquest sentit, el fulletó que ha arribat a milers de llars catalanes és un exemple esfereïdor de propaganda i desinformació, impropri d'un govern que es diu democràtic. El govern català també nega el debat públic, la informació i la participació; no busca el consens amb les persones que habitem el territori, sinó que fomenta la divisió entre les poblacions i comarques afectades per desactivar la protesta. Les planificacions es fan lluny d'aquí i es plantegen com a decisions inapel·lables. No responen les al·legacions, o les respon REE en nom de l'administració. Els partits que diuen ser contraris a la construcció de la MAT no fan interpel·lacions ni declaracions públiques clares.

Tot plegat representa un profund dèficit democràtic que condemna la ciutadania a ser súbdita en el marc d'una monarquia bananera.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió
màxima de 1.500 caràcters (amb espais)
i han de portar:
signatura, localitat i contacte



Envieu les vostres cartes per correu electrònic a
cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a
Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

va veure el suport dels veïns a la gent de l'Espai Alliberat per la Cultura.

Barcelona no és de l'Ajuntament, la ciutat és de qui viu, treballa i lluita a la ciutat. Recuperem els carrers.



Injustícia a Londres

Cristina González, remeten
una carta de G. Rope, germana
de la víctima.
Londres

El cos del Moisès Rope Loká va aparèixer en una estació de tren del centre de Londres l'1 d'abril de 2006 al voltant de les 7 del matí. No se sap com hi va arribar, ja que ell no coneixia la zona. Des del principi, la policia

ha donat diverses versions, la primera i que encara pesa és que Moisès es va suïcidar, tot i que el forense ho ha negat. I sabem que no es va matar perquè va deixar l'ordinador descarregant pel·lícules, acabava d'omplir la nevera i havia fet plans amb amics.

L'estació de tren té càmeres però la imatge no va estar disponible fins 38 dies després perquè, segons deien, una sola persona en tot el Regne Unit podia descarregar la imatge i estava de vacances. Quan finalment es va veure el vídeo, estava tallat i les imatges que mostraven cinc càmeres diferents no concordaven. La policia no va saber donar cap explicació.

Creiem que Moisès va ser brutalment colpejat i, finalment, llençat a la via del tren, on un comboi va deixar el cos en mal estat. A més, el forense va incinerar la roba i algunes pertinències sense demanar permís a la

família. El mateix metge que va dir que Moisès presentava cops abans de ser atropellat pel tren i que després no va voler tornar a mencionar-ho.

La família va demanar una segona autòpsia però les autoritats han dit que trigarà mesos perquè cal un advocat que faci d'intermediari i que és un procés llarg. Un forense espanyol els va recomanar que demanessin les fotos del lloc dels fets, però ningú en sap res i si les lliuren a la família serà d'aquí a molt de temps. A més, la policia no ha volgut investigar les trucades telefòniques de Moisès del dia anterior a la seva mort, ni ha penjat l'habitual cartell demanant testimonis al taulell d'anuncis de l'estació.

La família necessita ajuda i sap que s'ha comès una gran injustícia a Londres però, per què?

Així està el pati

► **Pàgina 10**
Gran mobilització ciutadana a l'Arboç del Penedès per impedir la construcció de Logis Penedès, un faraònic parc logístic de distribució.

► **Pàgina 11**
Les intencions de Cepsa al Prepirineu català han aixecat la preocupació a diverses comarques. Les prospeccions petrolíferes podrien ser reals.

► **Pàgina 13**
L'aparell del PSC ha trobat una sortida estratègica enviant Joan Clos a Madrid com a ministre d'Indústria i fent Jordi Hereu alcalde.

CERVERA // ABSOLUCIÓ SENSE FER LES ANÀLISIS SOL·LICITADES A L'INSTITUT DE TOXICOLOGIA

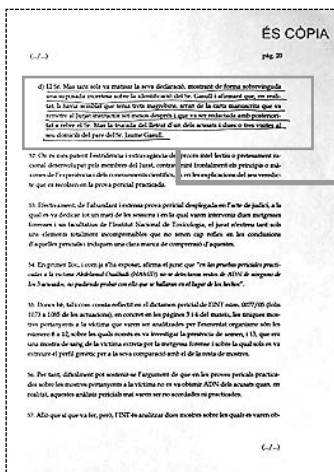
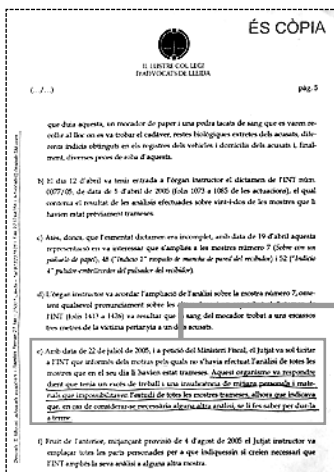
Obvien una desena d'indicis al cas de l'assassinat d'un marroquí de Cervera

✎ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'entorn familiar i els amics de l'Abdelhamid encara no poden creure el que va succeir el passat 2 de maig. La secció primera de l'Audiència Provincial de Lleida va absoldre tres joves que estaven acusats de ser els presumptes assassins del noi de 26 anys resident a Cervera. De fet, pensen que si l'Abdelhamid Oualhadi no hagués estat d'origen marroquí, aquesta sentència no s'hauria produït. Els fets es remunten al 2 de gener de 2005, quan a primera hora del matí es va trobar el cadàver del jove a la finca d'Els Agoitx, al municipi de Granyanella, a pocs quilòmetres de Cervera.

Van trobar sang del noi al cotxe d'un dels acusats i sang d'un dels acusats al costat del cadàver del noi

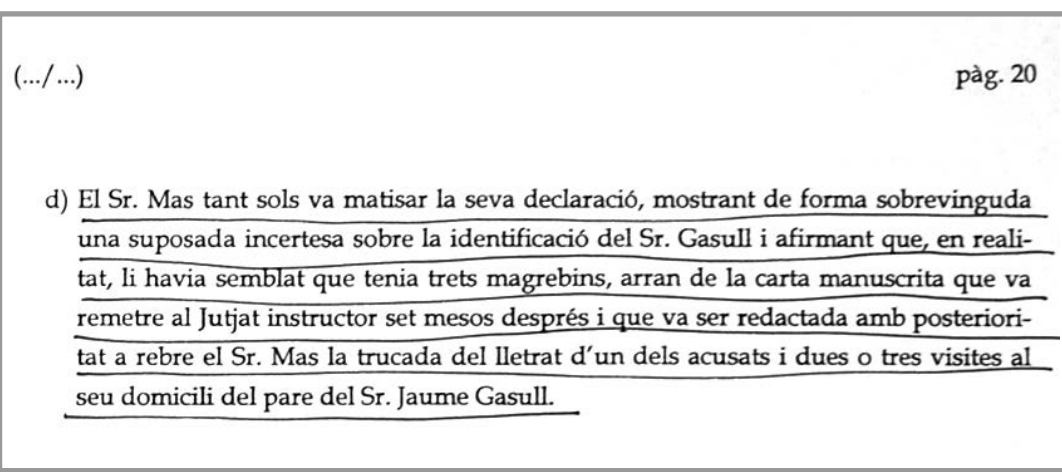
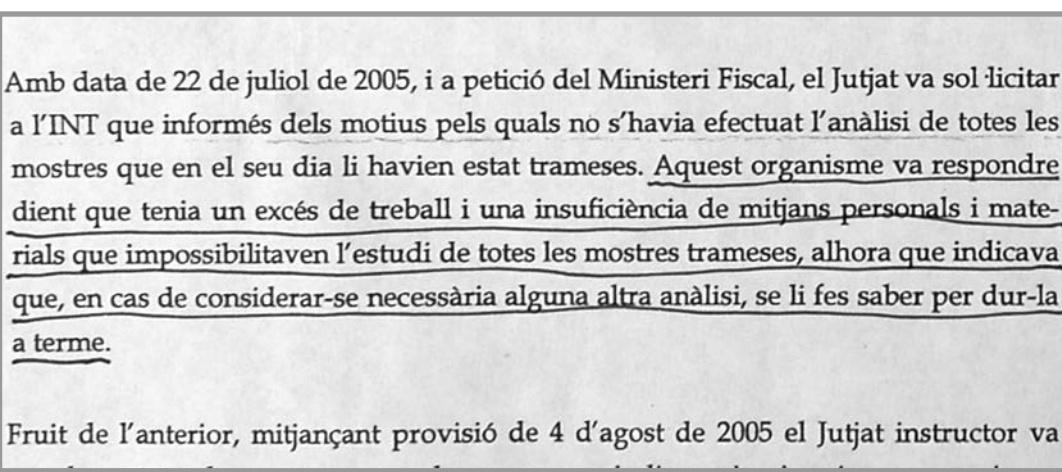
Al cap de tres dies, foren detinguts tres joves de Cervera, Jaume Gasull, José Antonio Gómez i Àlex Guerra, de 31, 29 i 24 anys respectivament. S'havien trobat taques de sang de la víctima al vehicle de Guerra i dos testimonis havien certificat que els tres sospitosos havien entrat en una furgoneta, juntament amb el noi marroquí, la matinada dels fets. Poc després de la detenció, un agricultor de la zona va anar voluntàriament a la comissaria dels Mossos d'Esquadra per declarar que havia vist el vehicle d'un dels detinguts a menys de 100 metres del punt on es va trobar el cadàver. Després, tant fotogràficament com a través d'una roda de reconeixement, aquest testimoni va reconèixer Jaume Gasull com el conductor del vehicle. Tots aquests elements van fer que el jutjat d'Instrucció núm. 2 de Cervera decretés presó provisional pels joves al Centre Penitenciari Ponent. Els advocats dels nois van presentar un recurs per demanar la llibertat provisional, però segons el jutjat de Cervera, "els més que evidents indicis de culpabilitat no permeten la llibertat provisional pel risc de fuga i la possibilitat de destrucció de proves". Mentrestant continuaven les investigacions pericials.



Dos dels fulls de l'expedient judicial on s'expliquen algunes de les irregularitats processals

► **L'INT no té prous mitjans**
L'acusació particular va començar aleshores a treballar per tal de poder presentar el dia de la vista oral les proves contundents que demostrassin la culpabilitat dels detinguts. Però no ho va tenir fàcil. Van recollir un total de 68 elements indicis que havien de ser analitzats per l'Institut Nacional de Toxicologia (INT). La gran majoria d'ells de gran rellevància. La resposta i la col·laboració de l'organisme científic, però, va ser molt deficient. Només van analitzar 22 dels indicis, i van explicar a través d'una carta al tribunal, que no podien indagar al voltant dels 46 indicis restants per manca de recursos i personal. Taques de sang, restes de roba, ferides, cabells, etc, van quedar sense certificar i per tant sense valor probatori, per una manca de capacitat de l'organisme oficial.

El jutjat, en conèixer la dilació temporal de les anàlisis que s'estaven fent a l'INT, va decidir tramitar el procés de la vista oral del cas, sense esperar a aconseguir la totalitat dels resultats. El tribunal va considerar que no eren proves imprescindibles per tal de realitzar el judici. I va quedar fixada la data del 24 d'abril de 2006.



Dos dels fulls de l'expedient judicial on s'expliquen algunes de les irregularitats processals

El principal testimoni va modificar la seva declaració després de dues o tres visites del pare d'un acusat

► **Les visites del pare de Gasull**
Segons consta a l'expedient judicial, el que es considera com a principal testimoni del cas també va patir un insospitat gir a les seves declaracions després de rebre dues o tres visites del pare d'un dels detinguts, Jaume Gasull. En Josep Mas Colell, agricultor de la zona, en una carta dirigida al tribunal i com a nova apreciació que no havia fet ni davant dels mossos ni davant del jutjat de Cervera, ara deia que el conductor del vehicle que ell havia divinat prop de la zona on es va trobar el cadàver tenia certs trets de fisonomia magribina. Qui no ha modificat la seva versió inicial, ha estat una parella de Cervera, que asseguren

que un dels acusats va anar a casa d'ells a buscar un ganivet de cuina el matí de l'assassinat, i que van veure com marxaven acusats i víctima junts en el mateix vehicle.

► **Les anteriors agressions**
Amics de l'Abdelhamid asseguren a DIRECTA que els encausats tenien nombrosos antecedents d'agressions i pallisses en especial a persones per la seva condició d'immigrants o d'homosexuals. Però, el jurat popular i el tribunal de la secció primera de l'Audiència Provincial de Lleida no semblen donar massa credibilitat als antecedents i proves. La sentència absolutòria dels tres joves no arriba als tres fulls, està redactada pràcticament sense cap justificació argumentada que revoqui cadascuna de les proves presentades, així com tampoc destaca la impossibilitat d'haver fet les investigacions pertinents per manca de recursos.

Ara, l'acusació particular ha presentat un recurs a la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, exigint que l'INT torni a analitzar els nombrosos indicis presentats. Mentrestant, els tres joves es troben en llibertat, amb la por que aquest fet genera a la comunitat marroquina de Cervera. ☛

Indicis que mai van ser investigats per manca de recursos de l'administració

1. Dos cabells trobats al vehicle Ford Orion propietat d'un dels acusats. En aquest mateix vehicle s'havia trobat una taca de sang de 13 cm de la víctima.
2. Dues taques de sang que no van ser analitzades amb la prova de l'ADN.
3. Les taques de sang a la paret i l'interruptor del rebedor del domicili d'un dels tres acusats mai van ser analitzades.
4. Un drap, un fregall i una tovallola del mateix domicili.
5. Tres peces de roba d'un dels acusats que podrien tenir restes biològiques de la víctima.
6. Les sabates esportives totalment molles que duia l'endemà de la mort d'Ahmid un dels tres acusats.
7. Tros de teixit gris trobat al seient posterior del vehicle d'un dels acusats.
8. La presència d'un mocador amb sang d'un dels acusats a tres metres del cos de la víctima.
9. Un total de 48 mostres de roba, teixits, restes orgàniques i inorgàniques enviades a l'Institut Nacional de Toxicologia.
10. Les ferides per rascades de matolls dels tres acusats coetànies a l'assassinat de l'Ahmid.

SABADELL // AGRESSIONS

Nombrosos crits racistes mentre són apallissats 4 gambians

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un grup de tres nois i una noia gambians van ser fortament apallissats per uns 15 individus durant la matinada de diumenge 3 de setembre a Sabadell. Una de les víctimes va haver de ser hospitalitzada a l'Hospital Parc Taulí de la capital vallesana, on es troba ingressat en estat greu. El grup agredit havia assistit a un concert al Parc Catalunya en el marc de la Festa Major, que s'ha celebrat durant el passat cap de setmana.

Una de les víctimes es troba ingressada en estat greu a l'Hospital Parc Taulí

Quan tornaven al lloc on havien aparcats el seu vehicle, a la plaça Olímpia, un grup els van interceptar. A partir d'aquell moment van començar els cops, les puntades i molta brutalitat. Segons el testimoni de la noia agredida, durant tot l'episodi hi va haver continus insults racistes i xenòfobs, fent referències a la seva condició d'immigrants de raça negra. Bakari, de 32 anys, va patir la pallissa més forta. Segons el darrer informe mèdic que va emetre el metge de guàrdia, Daniel Neira, el pronòstic és reservat, encara que la seva vida no corre perill. El més complicat és un traumatisme a la zona dreta del tòrax produït per la fractura d'una costella que li hauria perforat un pulmó.

Comunicat de SOS Racisme
L'entitat ha emès un comunicat on denuncia els fets i exigeix que, si es tracta d'una agressió racista, sigui contemplat com agreujant en el judici contra els agressors. Des de SOS Racisme es demana una investigació que conduïx a la immediata detenció del grup agressor, després que els últims mesos entitats sabadellenques haguessin denunciat certa condescendència i complicitat entre grups d'ultradretans i membres de la policia local i estatal. També recorden que no és una agressió aïllada i que darrera de la majoria d'aquestes actuacions s'amaguen grups organitzats de l'extrema dreta, que difonen la seva ideologia a nombroses pàgines web. A Sabadell és especialment actiu el Moviment Social Republicà (MSR), que va presentar candidatura a les últimes eleccions municipals. 20

EL PENEDÈS // PRIMERA GRAN MANIFESTACIÓ VEÏNAL CONTRA EL PROJECTE

El CIM Penedès durà més de 20.000 camions a la comarca

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Convertir Barcelona en una gran metropoli que ha d'abastir no només els seus habitants, sinó també milions de turistes, està comportant greus conseqüències per les comarques veïnes. Energètiques, amb la construcció de grans línies d'alta tensió, i d'abastiment, amb la creació del que s'ha vingut a anomenar com a "Centres Integrals de Mercaderies" (CIM).

El parc logístic destruirà 186 hectàrees de terrenys agrícoles i forestals

La construcció d'un d'aquests CIM està prevista al municipi de l'Arboç del Penedès però, per la seva dimensió, s'ampliaria als termes municipals de Banyeres i Sant Jaume dels Domenys. Es tractaria del setè en previsió a Catalunya, després del CIM Vallès i el CIM Lleida que ja funcionen, i dels altres quatre en construcció a La Selva, l'Empordà, El Camp i El Bages.

Les dimensions d'aquest parc, batejat com a Logis Penedès, són les més grans conegudes fins ara, ja que amb les seves 186 hectàrees de terrenys agrícoles i forestals multiplica per cinc la superfície del CIM Vallès. Es calcula que hi poden arribar a circular uns 20.000 nous vehicles de càrrega diaris.



El CIM Vallès ja construït és 5 cops menor que el del Penedès però tan gran com Santa Perpètua

Qui ordena la construcció?

L'empresa CIMALSA, creada pel govern de la Generalitat i dirigida pel secretari de Mobilitat, Manel Nadal, està darrera de la creació, gestió i construcció dels CIM. Els terrenys que ocuparà han estat comprats per intermediaris durant els últims anys, amb persistents visites a molts dels pagesos propietaris; la construcció del parc logístic ha estat encarregada a la multinacional Coperfil Group. L'administrador d'aquesta gran empresa de la construcció, Vicente Roig, va ser qualificat com a un dels últims multimilionaris de la generació de l'eurototo, segons un informe de la publicació especialitzada *Fomento de la Producción*.

La mobilització ciutadana

La població de l'Arboç i la resta de la comarca no s'han quedat de braços creuats davant l'avenç del macroprojecte. Han creat la Plataforma

No Fem el Cim, que ha agrupat a la pràctica totalitat de la societat civil de la zona. El posicionament contrari als plans de la Generalitat per part del consistori de l'Arboç i el Consell Comarcal del Baix Penedès ha estat la primera victòria. Han elaborat un manifest perquè s'hi adhereixin entitats i persones a títol individual, on hi ha un decàleg de raons per oposar-s'hi. La manifestació multitudinària que va recórrer l'Arboç diumenge 3 de setembre ha estat la segona gran victòria. Va reunir un miler de persones del municipi i de les localitats veïnes. A mitja marxa van tallar la carretera N-340 en plena operació tornada per donar ressò a la protesta. Tenen previst tallar de nou la carretera el diumenge 17 de setembre a la tarda, així com la celebració d'una nova assemblea ciutadana i una xerrada per difondre la seva lluita. Podeu trobar tota la informació a la pàgina web: www.nofemelmim.org. 21

DECÀLEG DE RAONS PER OPOSAR-SE A LOGIS PENEDÈS

1. Destruïx una superfície de 250 camps de futbol.
2. Afecta brutalment el paisatge i el medi ambient de la comarca del Penedès.
3. Col·lapsa els nostres carrers i carreteres amb prop de 20.000 nous vehicles diaris, amb totes les emissions de CO₂ afegides.
4. Fa desaparèixer l'economia tradicional i condiciona a la baixa la resta de sectors.
5. Incrementa desmesuradament el nombre d'habitants.
6. Aporta treball precari i de molt poca qualificació.
7. Ens converteix en suburbi industrial i pobles dormitori.
8. Ens allunya d'un model de desenvolupament sostenible.
9. Produeix un gran desequilibri territorial a tota la comarca.
10. Canvia radicalment i per sempre el Penedès i les nostres vides.

CATALUNYA CENTRAL // L'OPOSICIÓ AL PLA D'INFRAESTRUCTURES

Entitats ecologistes demanen que no es desdobli l'Eix Transversal

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'ampliació d'un dels principals eixos viaris de Catalunya torna a generar oposicions a les comarques de La Selva i Osona. L'aplicació del nou Pla d'infraestructures i la construcció de túnels i eixos viaris que se'n deriva desencadenen arreu del territori plataformes contràries. Paral·lelament, la Cambra de Comerç, pels interessos directes de cimenteres i constructores, utilitza tots els seus mecanismes de pressió per tal d'aconseguir que es lícitin i s'executin les

Volen que es potencii les alternatives al transport de mercaderies

obres. En aquesta ocasió es tracta del futur desdoblament de l'Eix Transversal. L'Associació de Naturistes de Girona (ANG) ha emès un comunicat on exigeixen la retirada del projecte. Segons l'ANG, el projecte de desdobra-

ment incompleix la Llei d'avaluació ambiental estratègica i les Directrius nacionals de mobilitat. Creuen que directament s'ha desestimat la possibilitat de no fer el projecte per innecessari, i que s'ha imposat per altres criteris. Consideren imprescindible que es faci una identificació i avaluació dels efectes significatius sobre el medi ambient i respecte l'increment de les emissions d'efecte hivernacle.

Les alternatives de transport

L'elevada sinistralitat ha estat des de l'inici la principal raó que ha justificat el projecte, però segons

l'ANG això ha estat conseqüència de la gran presència de camions de mercaderies i la molt baixa potenciació de transports públics bàsics, com les línies ferroviàries de rodalies tant per passatgers com per mercaderies. En el seu comunicat aposten per un canvi en la modalitat d'aquesta mena de transport altament contaminant i provoca efectes com el canvi climàtic. No entenen que un govern autodenominat d'esquerres no afronti aquestes polítiques d'una forma seriosa i segueixi potenciant el creixement pel creixement sense cap mena d'avaluació de les conseqüències. 22

EL RIPOLLÈS // LA COMPANYIA MANTÉ EN SECRET ELS FUTURS PUNTS DE LES PROSPECCIONS

Els negocis petroliers de Cepsa alarmen el Ripollès i la Garrotxa

Ecologistes en Acció de Catalunya considera irracional que es permetin prospeccions petrolieres a les àrees del Prepirineu excloses d'aprofitament eòlic

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ningú sap del cert on es faran les prospeccions de Cepsa per sondejar el Prepirineu català en busca de petroli. Però, toqui on toqui, es tracta de riques àrees forestals situades a qualsevol punt d'entre les desenes de milers d'hectàrees estudiades a les comarques del Berguedà, el Ripollès, la Garrotxa i l'Alt Empordà. Segons la companyia petrolera no s'ha fet encara

En la fase de prospecció es poden iniciar les compres o expropiacions de terrenys

cap prospecció sobre el terreny i de fet entre el veïnat de la zona no hi ha cap mena de rumor de maquinària treballant-hi. El que sí sembla força segur és que Cepsa ja coneix els punts indicats per perforar, fet que inquieta i preocupa especialment el Ripollès i la Garrotxa, ja que les dues zones estudiades han estat anomenades Vallfogona Est i Vallfogona Oest, localitat a caball d'ambdues comarques. Sembla que la Generalitat s'endurà, com a propietària dels recursos del subsòl un percentatge dels beneficis de l'extracció en cas de confirmar-se la presència del combustible fòsil. Però als municipis afectats tothom sap que la compra de terrenys i expropiacions arribaran en cas d'i-



Paratge d'una de les àrees susceptibles de prospeccions al municipi de Vallfogona del Ripollès

niciar-se la instal·lació de pous i la construcció d'oleoductes per a la conducció de l'or negre. Molts municipis ja han expressat la seva preocupació, posant sobre la taula el medi natural de la zona, que podria quedar greument danyat per les infraestructures complementàries al procés d'extracció. Grups ecologistes com Depana o l'Agrupació en Defensa del Ter ja han manifestat que s'oposaran frontalment a qualsevol prospecció sobre el terreny.

Estudi comparatiu amb l'eòlica

Ecologistes en Acció ha realitzat un estudi comparatiu de les zones objecte de les prospeccions amb les determinades en el Mapa d'implantació de l'energia eòlica a Catalunya. De l'estudi se'n conclou que la zona anomenada Vallfogona Est, amb una superfície de 88.494 hectàrees, se solapa amb la totalitat de les àrees exclusió per a la instal·lació de parcs eòlics dins la comarca de la Garrotxa i les àrees més interiors de l'Alt Empordà, segons es pot constatar al

Diari Oficial de la Generalitat del 16 de novembre de 2005. La zona anomenada Vallfogona Oest se solapa parcialment amb les àrees d'exclusió de parcs eòlics a les comarques del Ripollès i el Berguedà. L'article 5 del decret 174/2002, que la mateixa Generalitat va signar en relació als parcs eòlics, diu de tota aquesta extensa àrea geogràfica: "Zona incompatible: zona del territori exclosa de la implantació de parcs eòlics on la presència de valors naturals de protecció prioritària aconse-

llen no fer-hi cap intervenció d'infraestructures d'aprofitament eòlic." Des d'Ecologistes en Acció no entenen com aquest gran valor natural impedeix els parcs eòlics però permet els pous d'extracció, les canalitzacions, la maquinària i el transport de combustibles.

A més, diuen que s'està confirmant la fi de l'era del petroli i que per això qualsevol prospecció és rentable amb els increments de preus actuals, encara que sigui a costa del medi ambient. ☹

Francesc Baltasar vol fer fora la casa forestal d'Escós

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un document signat per Francesc Baltasar i que amenaçava amb un desallotjament forçós el passat 1 de setembre va arribar a la casa forestal d'Escós a mitjans d'agost. Els tècnics del departament de Medi Ambient ja havien amenaçat els residents a la casa amb una notificació imminent. De moment no s'ha complert l'amenaça, ja que per efectuar un desallotjament necessitarien una ordre judicial. La caseta, a la comarca del Pallars Sobirà i abandonada des de fa més de 15 anys, va ser okupada el passat mes de maig. A partir d'aquell

dia va passar a dir-se Centre Social La Forestal. Des de l'assemblea han editat un manifest on defensen la seva actuació i els seus objectius, així com denuncien la impossibilitat d'accés a habitatge de la població de les comarques pirinenques. Expliquen que s'han dut a terme importants feines de rehabilitació, així com tallers d'artesanía, de xanques, de malabars, de conserves i de macramé. També han fet tallers de pa pels nens de l'esplai de Rialp. Denuncien que mentre la comarca es despobra per la manca de recursos i la impossibilitat d'emancipació, el govern només es preocupa de desallotjar un espai que fins ara no havia centrat cap interès institucional. ☹



La casa ha estat rehabilitada i s'han fet nombroses activitats des del mes de maig



La gent de la Rosenda treu els seus mobles al carrer i s'instal·la en senyal de protesta

BARCELONA // ACAMPADA CONTRA EL DESALLOTJAMENT DE LA ROSENDA

Gran manifestació per l'habitatge el 30 de setembre

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

Les mobilitzacions en defensa d'un habitatge digne per tothom tindran un punt d'inflexió el proper 30 de setembre a Barcelona. S'ha convocat una gran manifestació a les 18 h a la plaça Catalunya amb el lema "No tindràs pis en la vida". L'objectiu és aconseguir una protesta multitudinària de més de 10.000 persones, tal i com han

difós a cartells i octavetes. Després de la marxa es vol iniciar una acampada. Totes aquestes protestes es van originar ja fa uns mesos, quan tots els diumenges es va començar a realitzar les assegu-des per l'habitatge digne. Les últimes setmanes es van convertir en manifestacions, i durant tot el procés es va constituir l'Assemblea per l'Habitatge Digne. Les protestes també es van estendre a ciutats com Sabadell, Girona, València o Madrid, entre d'altres.

Amenaça a La Rosenda
 La lluita per l'habitatge digne també ha portat a acampar a la gent de La Rosenda, un edifici okupat al carrer Rossend Arús del barri de Sants de Barcelona. Van rebre una notificació judicial que els ordenava abandonar la casa el dimarts 5 de setembre, sota amenaça d'una intervenció dels Mossos d'Esquadra. A l'hora en que s'havia de produir el desallotjament, van treure tots els mobles i pertinences enmig del carrer,

organitzant un improvisat pis amb totes les seves habitacions sobre l'asfalt. Sofa, cadires, llit amb llençols, roba estesa, armaris, cuina, etc... Amb això volien denunciar que els feien fora per deixar tapiada o enderrocada la vivenda. Un cop coneguda la suspensió del desallotjament van decidir acampar indefinidament al carrer amb dues tendes. Pensen fer vida normal com si fossin dins la casa. ②

TARRAGONA // CORRUPCIÓ

L'expresident de la Diputació de Tarragona investigat

Directa El Camp
 /elcamp@setmanaridirecta.info/

Segons es va poder llegir la setmana passada als diaris *El País* i *El Punt* l'expresident de la Diputació de Tarragona i actual alcalde d'Alforja (Baix Camp), Josep Mariné, està essent investigat pel "conegut" jutge de l'Audiència Nacional, Baltasar Garzón, com a presumpte autor d'un delictes de corrupció i vinculació amb la màfia ucraïnesa amb qui també estava acusat d'interactuar l'empresari reusenc Antonio Alonso, principal accionista del club de futbol Reus Deportiu i propietari de desenes d'hotels a la costa mediterrània.

Una màfia de la construcció li feia requalificar per construir

Aquesta investigació s'inclou dins el procés anomenat "Marbre Vermell" que l'any 2005 va comportar la desarticulació d'una presumpta xarxa mafiosa ucraïnesa. Segons informa *El País*, els agents d'investigació de la Policia Nacional van trobar a l'ordinador d'un dels detinguts en aquesta operació, el reusenc Antonio Alonso, documents en els que figurava l'expresident de la Diputació com a col·laborador en els negocis d'aquest entramat.

Concretament, el document és datat del 2003 i es tracta d'un fax enviat a Alonso en el que es diu "A Mojácar, et vaig demanar que, a través de Mariné, ens donessis un cop de mà perquè l'Ajuntament aprovés la modificació puntual del Pla general per poder-nos atorgar la llicència d'obres. Em vas dir que no em preocupés, que aniries a parlar amb l'alcalde i quedaria tot solucionat." Segons l'informe de la Guàrdia Civil existiria un altre document, que es tracta d'una carta d'una empresa holandesa vinculada a la presumpta trama, anomenada Sandhaven Consultancy, dirigida a la Diputació en que comuniquen a Mariné que resten a l'espera d'una resolució sobre un terreny prop de la Platja de la Savinosa de Tarragona.

De fet, el convergent ja ha declarat a l'Audiència Nacional davant del jutge que instrueix la investigació però s'ha eximit de responsabilitat en aquestes inculpacions. Tanmateix, la Fiscalia continua la investigació a l'espera de trobar noves proves que puguin demostrar la participació de l'alcalde d'Alforja en aquests delictes de corrupció. De moment, Josep Mariné no ha fet públic cap comunicat ni ha fet cap comentari públicament respecte a aquestes acusacions, com tampoc s'ha publicat cap nota de suport per part de Ci ni cap altra institució. ②



L'Alt Empordà sota les flames. Aquest estiu la plana compresa entre la serralada de les Alberes i el massís del Montgrí ha patit una onada d'incendis forestals. Les adverses condicions meteorològiques hi han ajudat però la mà de l'home ha estat al darrere de molts focus. El nombre de focs ha fet sospitar que interessos urbanístics o d'explotació de recursos forestals estaven al darrere.

BARCELONA // L'ENGRANATGE ELECTORAL DEL PSC MOU PECES AL TAULER

Clos, cessat com Valdecasas

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 29 d'agost saltava la filtració a la majoria de redaccions de mitjans de comunicació. En un principi semblava una broma, però no, era del tot certa. L'actual alcalde de Barcelona era l'escollit per substituir a José Montilla com a nou ministre d'Indústria. L'escapament de tot el sector maragallista del partit socialista arribava així al seu final. L'enviament de Clos a Madrid no era un premi, era un cesament a l'estil Valdecasas. Pata-da cap amunt i així tot queda més disimulat. Quan l'antiga Delegada del Govern a Catalunya durant l'era Aznar va ser destituïda després de nombrosíssimes crítiques i demandes de dimissió, no va quedar a l'atur, també la van fer ministra. Un càrrec simbòlic d'uns pocs mesos i amb responsabilitats absolutament controlades per tots els tècnics del ministeri. Una maniobra per evitar reconèixer que se l'havia fet fora per incompetent. Ara, han fet el mateix amb l'alcalde del Fòrum, de l'Ordenança Cívica, de la venda de sòl urbà a multinacionals, etc... Els mitjans de comunicació socialistes, fins i tot, s'han permès les crítiques a Clos o els perfils biogràfics agrícol·los. L'arribada de Jordi Hereu, però, ha estat diferent. L'han presentat amb bombo i plateret.

► Carrera meteòrica d'Hereu

Jordi Hereu sí que és un home del partit, un home de total confiança dels barons, dels homes que actualment manen de veritat al PSC. Acata i executa les paraules de Joan Ferran, José Zaragoza, José Montilla, és el que en llenguatge de partit se'n diu un soldat. Obeeix i compleix. Per això ha rebut un tractament molt millor. Els mitjans de comunicació socialistes s'han encarregat de donar una gran cobertura a la presentació del nou personatge. Amb El Periódico, la gran màquina de votants del PSC-PSOE al capdavant. Perfils i més perfils. Biografies i més biografies. De cop i volta i sense ni tan sols saber-ho, Jordi Hereu s'ha fet aficionat a tots aquelles coses i causes que majoritàriament agraden als i les barcelonines. Amb el Barça i les colles de diables al capdavant.

Després de l'anunci d'enviar Clos a Madrid, els seus socis de govern ERC i ICV, totalment descol·locats, han fet declaracions en la línia d'aconseguir una bona estabilitat institucional davant la nova situació política. CiU i PP han expressat que Barcelona semblava una monarquia hereditària, per cert, un model molt

criticable però present a l'Estat espanyol gràcies a ells. L'endemà de la decisió, moltes entitats veïnals i socials ja varen expressar les seves reivindicacions davant el nou panorama. Des de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, la seva presidenta Eva Fernández, ha exigit al nou alcalde que miri

Barcelona amb uns altres ulls i que pensi amb les problemàtiques reals de la ciutat. "La vida, les classes més precàries, l'assistència social, aturar l'especulació urbanística, etc... Pensar més en els equipaments dels barris que en la ciutat que funciona a cop de grans esdeveniments tipus Fòrum 2004." ☐



Anthony Garner

Un ministre "en busca i captura" als Estats Units

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Joan Clos no pot entrar als Estats Units sense ser detingut, segons va estimar una jutgessa del districte de Cook, a l'estat d'Illinois. Aquesta sentència havia de ser aplicada en territori de l'Estat espanyol, però no se sap ben bé com, l'Audiència Provincial de Barcelona va congelar l'aplicació. Tot plegat es remunta a un film sobre Sant Jordi i la Rosa encarregat per la Generalitat i posteriorment inclòs dins el paquet del Fòrum de les Cultures. L'empresa que l'havia de fer és americana, però a última hora el Fòrum va trencar el contracte i va adjudicar-lo a Mediapro.

Les productores Think Big Productions i Rosalini Films Productions van presentar una demanda per incompliment de contracte. El tribunal americà va condemnar Clos, Bargalló, Trias, Fernández Díaz i Mayol, com a dirigents del Fòrum, a indemnitzar-los amb 3'9 milions d'euros. També els va citar a declarar a Illinois, però no s'hi van presentar, per això va ordenar la seva detenció. Tot plegat va arribar a obrir un procediment judicial paral·lel a l'Audiència Provincial de Barcelona, on s'hi van personar diversos gabinets jurídics de l'Ajuntament, la Generalitat, etc...

Ara mateix està tot congelat, però els diners no han estat entregats a les productores americanes.

"Non grat" a Sant Andreu i va ordenar la càrrega contra l'acampada del 0'7%

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Hereu possiblement és l'alcalde de Barcelona que ha arribat a aquest càrrec amb més demandes de dimissió acumulades durant els seus anys de regidor. La primera va ser durant el Correllengua de l'any 2003, quan va ordenar que les UPAS dissolguessin per la força el concert final de l'esdeveniment que es feia a la plaça de Can Fabra. Això va derivar en un manifest d'entitats on se'l declarava persona "non grata" a Sant Andreu de Palomar. L'any següent diverses

entitats gracenques en demanaven la dimissió per les tortures que diversos agents de les UPAS sota les seves ordres infringiren a tres joves de la vila, a l'interior de la comissaria de l'Estació del Nord. La més sonada possiblement, però, va ser la brutalitat ordenada per Hereu contra els campistes solidaris que demanaven el 0'7% durant les vísperes del dia de Nadal de l'any 2004. En aquella ocasió Assumpta Escarp va haver d'aturar a l'excitat Hereu, ja que les ONG i alguns regidors de l'equip de govern començaven a desmarcar-se del consens municipal.

BARCELONA // FESTA MAJOR

Les festes de Gràcia i Sants varen ser la prova de foc

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Gràcia i Sants havien de tenir unes festes tranquil·les, sense enfrontaments, sense portades estridents dels mass media. Aquesta va ser la màxima que continuament predicaven polítics de tots els partits del consistori. Pocs dies abans d'aquest consens, en Jordi Hereu va fer unes declaracions després del desallotjament de La Fera, on deia que això era el prelude del que podia succeir a la Festa Major de Gràcia. No ho va tornar a repetir, algú el va fer callar des del carrer Nicaragua. És evident, que també a la Conselleria d'Interior li interessaven unes festes tranquil·les, ja que era la prova de foc que legitimés els nous mossos d'esquadra desplegats. Però hi havia raons que estaven per damunt. A començaments del mes de juliol ja s'havia decidit la marxa de Clos a Madrid i la successió del seu deixeble Hereu. Segons fonts del PSC a la seu central de l'aparell, Joan Ferran assegurava que era impensable que es produïssin aquests canvis de cromos polítics amb un tens debat mediàtic, crítiques i contracrítiques al voltant d'uns hipotètics recents incidents a Gràcia i Sants. Per això van donar ordres estrictes. No tothom sabia les veritables raons que s'amagaven darrera la consigna, però tothom sabia que la consigna era clara: cap imatge de tensió, cap imatge de càrregues policials. Fins i tot la mateixa Tura, consellera no massa estimada al carrer Nicaragua, va jugar un rol que ella mateixa desconeixia.

SANTS // PROVOCACIONS

Els mossos són denunciats per agressions i fals testimoni a festes de Sants

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La celebració de Sants però, tot i la tranquil·litat que en general va presidir la festa, va acabar amb forts moments de tensió amb els mossos, una detenció i dos imputats. Diversos agents provinents de Sabadell van generar tensió a la plaça Osca i el pàrquing de l'Estació de Sants. Un noi va ser reduït, agredit i detingut mentre pintava una planxa de ferro amb el lema "Mossos No". Un altre organitzador va ser denunciat per unes suposades amenaces. Els joves van denunciar els mossos per agressions i per fals testimoni. El jutjat d'instrucció 23 va veure la causa el 4 de setembre, amb peticions fiscals contra els joves de 55 dies de pena-multa i 203 euros d'indemnització.



Dahiye

TORNAR A CASA, C



REPORTATGE FOTOGRÀFIC

Guillem Valle

DEL 10 AL 23 D'AGOST

Els barris devastats del sud de Beirut



OMENÇAR DE NOU



SANTS // PERSECUCIÓ POLICIAL A UN FOTÒGRAF DE LA BURXA I BARRISANTS.ORG

“M’acusen de danys i coaccions per una empremta sobre una octaveta”

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

És un jove compromès en els projectes comunicatius populars del barri de Sants. Fa prop de 3 anys que col·labora com a fotògraf de la publicació La Burxa i el portal d'internet Barrisants.org. L'Albert Garcia, amb poc més de 20 anys, està patint ara en pròpia pell un procés judicial que pretén imputar-li els presumptes desperfectes que es van produir durant una acció que ell va anar a fotografiar, a les oficines d'una constructora. Ell mateix ens explica com està visquent tot el cas.

Situa'ns una mica. Quan van passar tots aquests fets?

Bé, això va ser el mes de febrer de l'any 2004. Ara no recordo exactament el dia. Diversos fotògrafs i periodistes vàrem rebre la convocatòria d'una acció que feien els membres de la casa okupada de La Quinkalla, al carrer Masnou del barri de Sants. Dies abans un grup de “matons” havien anat a la casa per amenaçar-los de fer-los fora per la força, segons ens van explicar. Per això volien realitzar una acció a la seu d'Integral de Aparcamientos, l'empresa propietària de l'edifici. Per cert, un edifici que ara està totalment tapiat i abandonat després d'haver estat desallotjat.

Com es va desenvolupar l'acció? Tu on et trobaves?

Ens van convocar al carrer Aribau 171, els periodistes d'El Periódico, El Triangle i TV3 també hi eren. Un grup de manifestants amb diversos fotògrafs van pujar a les oficines. Un altre grup es va quedar a la porta, on van desplegar una pancarta i diversos cartells, alhora que repartien octavetes entre la gent que circulava per allí. Jo em vaig quedar amb ells, ja que per aquelles dates en cara no tenia el carnet de premsa i em sentia una mica insegur.

Que va passar a les oficines?

Segons em van explicar d'altres fotògrafs, es van limitar a abocar bosses d'escombraries al terra i sobre les taules dels despatxos de l'empresa. També varen repartir octavetes entre el personal que es trobava treballant. Tot seguit varen baixar. Va marxar tothom en grup. Hi havia presència del que semblava un grup de policies de paísà. No era estrany, ja que l'acció havia estat convocada d'una forma molt pública.

Passa un any i de cop i volta et detenen de forma sorprenent...

Això va ser el mes d'abril de l'any següent, el 2005. Vaig sortir de casa. Vaig agafar el metro fins a la parada de Sant Andreu. A pocs metres de la plaça Orfila, uns policies de paísà treuen la placa i em diuen que els haig d'acompanyar, que m'han d'identificar. Em porten fins a la comissaria d'Aiguablava, al districte de Nou Barris. Allí sense donar-me més explicacions em diuen que estic acusat de quatre delictes: violació de la propietat professional, desordres públics, danys i coaccions. No entenia res. No sabia de que em parlaven.

Quantes hores vas estar tancat als calabossos?

Doncs a Nou Barris hi vaig estar fins a la matinada. Després em van portar fins a la Jefatura de Policia de la Via Laietana. Allí em van fitxar. Al matí em van conduir fins als jutjats del passeig Lluís Companys, a uns altres calabossos. La jutgessa d'instrucció em va prendre declaració. Va ser aleshores quan el meu advocat va saber de que m'estaven acusant. La policia aportava un document on es deia que havien trobat una empremta meua a una de les octavetes repartides a les oficines d'Integral de Aparcamientos durant aquella acció de començaments de l'any 2004. Era increïble però cert. A les octavetes hi podia haver centenars d'empremtes! La jutgessa em va acusar dels delictes de danys i coaccions en base a aquesta prova.



Albert Garcia davant la casa okupada de La Quinkalla que finalment va ser desallotjada i tapiada

Quan et deixen en llibertat comenceu a mobilitzar-vos, no?

Sí. Aquell mateix matí surto en llibertat amb càrrecs. Poc després es va fer una reunió d'amics i entitats del barri. Es va decidir fer banderoles per penjar al balcó, cartells, un full informatiu, etc... L'objectiu era que el màxim de gent possible sabés el que m'havia passat. Jo, sincerament pensava que tot plegat quedaria arxivat.

Fa poques setmanes que va arribar la sorpresa de la fiscalia...

El jutjat d'instrucció 5 de Barcelona, que és el que està tramitant la causa, rep la petició fiscal en contra meu. Em demanen un any de presó, 18 mesos de pena-

multa, i 660 euros d'indemnització pels suposats desperfectes a les oficines. Encara no hi ha data pel judici, però podria arribar en qualsevol moment.

A partir d'ara, què? Esteu buscant més suports?

Volem treballar en l'elaboració d'un manifest que el signin les entitats del barri. També ens volem posar en contacte amb el Sindicat de Periodistes i el Col·legi de Periodistes. Creiem que s'han de mullar per la llibertat d'expressió i el dret a la informació. L'assemblea de suport continua en marxa també per tal de recollir diners per sufragar totes les despeses del procés judicial. ☎

SALT // IMPUNITAT POLICIAL

Detenció i amenaces de la policia local a dos menors de Salt

✉ Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

El passat 21 d'agost agents de la policia local de Salt van detenir 2 joves menors i els van acusar d'haver realitzat pintades a diferents punts de la població. Un cop identificats els agents van confiscar-los una motxilla que portaven i els van introduir als cotxes policials, un jove a cada cotxe patrulla. A partir d'aquí els joves denuncien a través d'Alerta Solidària que van realitzar un recorregut pel poble, mentre els policies apuntaven diferents pintades en una llibreta i els acusaven d'haver-les realitzat ells. En un moment del recorregut les alarmes del Teatre de Salt van saltar i els cotxes policials s'hi van dirigir amb els dos menors encara a l'interior. Un cop allà els policies van anar a inspeccionar el teatre deixant tancats els joves dins els cotxes més de mitja hora. Després de dues hores des de la identificació els menors van ser

Els joves denuncien que els van fer un recorregut pel poble acusant-los de diferents pintades

portats a comissaria on van ser informats per agents de la policia local que les sancions per les pintades per les quals els acusaven podien ascendir a més de 20.000 euros i la possible entrada en un reformatori per a menors. Posteriorment van ser deixats en llibertat a la comissaria de la policia local de Salt.

Des d'Alerta Solidària denuncien el fet que la policia local addueixi la retenció dels joves quan aquest concepte no existeix i o hauria de ser detenció o una simple identificació. A més a més consideren que el fet s'agreuja, ja que en el cas de menors, aquests necessiten de l'assistència dels seus tutors legals en tot moment. Per part de l'ajuntament, el regidor de seguretat ciutadana, en aquell moment de vacances, ha indicat que indagarà amb el cap superior del cos per saber que ha passat.

Des d'Alerta Solidària també es denuncia la identificació de dos joves a la ciutat de Girona acusats de fer pintades. Així denuncien que des de fa uns mesos les identificacions i sancions per encartellar i fer pintades han afectat diferents militants de Maulets, acumulant sancions per valor de més de 1700 euros. ☎

Crítica al consistori

✉ Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Els joves del poble de Sant Hilari Sacalm (La Selva) denuncien l'actitud de l'ajuntament, governat per CIU, davant les propostes per fer unes festes majors que involucrin el jovent del poble. Des de fa uns anys les diferents propostes, com la de permetre una barraca als col·lectius del poble, han estat censurades per l'ajuntament. Aquest últim any però es va decidir organitzar una barraca alternativa dins les festes del poble, celebrades el passat mes d'agost. Per altra banda des de l'assemblea de joves s'ha engegat una campanya contra l'especulació urbanística que afecta al poble i en major grau al jovent.

VALLÈS ORIENTAL // TANCAMENT D'EMPRESSES

Vaga indefinida a Domar

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La plantilla de Domar està tancada de forma indefinida des del 5 de setembre a les instal·lacions de l'empresa a Martorelles. La direcció de la fàbrica de rentadores amb 330 treballadors està decidida a acomiadar a més de 200 persones, segons va fer constar a l'últim Expedient de Regulació de Treball presentat davant el Departament de la Generalitat, i que té un plaç fins el 12 de setembre per a ser negociat el comitè d'empresa. Diverses fonts han filtrat que darrera de la regula-

ció hi ha la intenció de vendre naus i terrenys, tancant així un negoci immobiliari suculent. Els i les treballadores exigeixen un mínim de 42 mensualitats per tal d'acceptar l'acomiadament. Durant una assemblea celebrada la setmana passada es va decidir que començaria una vaga de com a mínim un mes, i que paral·lelament es faria un tancament indefinit les 24h del dia. Els delegats sindicals asseguren que no es pensen quedar de braços creuats mentre la direcció sembla que només vulgui deixar passar el temps. Viuran a la fàbrica fins que es solucioni el conflicte.

UPS es retira

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons es pot llegir a diverses pàgines web de grups d'alliberament animal sembla que l'empresa de missatgeria UPS ha decidit rescindir el seu contracte amb els laboratoris Huntingdon Life Sciences (HLS), un dels més grans on es fa experimentació amb animals. Recordem que arreu del món s'han succeït els sabotatges contra furgonetes i seus d'UPS, amb l'incendi de nombrosos vehicles de l'empresa. També durant les festes de Gràcia es va produir el segellament de botigues d'animals i carnisseries de la vila en defensa dels drets dels animals.

Els punts marcats en gris estan de baixa temporalment

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

► Especial Mèxic Insurgent

Mentre una marea groga continua acampada a la capital per impedir el frau electoral, una revolta popular ha trasbalsat la ciutat de Oaxaca. Al mateix temps que es tanca aquest número el Tribunal Suprem mexicà està decidint si valida o no les eleccions més polèmiques des del 1988. Més enllà de les polèmiques electorals, els processos d'autoorganització i resposta popular avancen a Mèxic. Amb aquests dos reportatges, de periodistes que estan vivint els fets sobre el terreny, volem acostar-nos als canvis que està vivint la societat asteca.

“Disculpin les molèsties, democràcia en construcció”

◀ Gemma Estella Encarnación
/Mèxic DF/

La Ciutat de Mèxic està dividida, però no es tracta només de la divisió social que, en realitat, no és cap novetat, ara la divisió també és física. L'Avinguda Reforma, un dels eixos vials més importants, que comunica el nord i el sud de la ciutat i on s'ubica un dels centres empresarials més potents, s'ha convertit en un mur. El paisatge quotidià del carrer ha quedat modificat. Un campament civil s'aixeca des del Zócalo i s'estén per tota l'avinguda. Tendes de campanya, lones, banys, magatzems de menjar improvisats, tots els elements necessaris per garantir una mínima comoditat de les persones que des de fa més d'un mes viuen allà. Simpatitzants del PRD (Partit de la Revolució Democràtica, de centreesquerra) de tota la República, s'han mudat als campaments urbans que temporalment s'han convertit en casa seva.

El PRD continua demanant que es faci un recompte complet de totes les urnes

► **Un mes de campament civil**
L'acampada de Reforma va començar fa un mes com a protesta davant les irregularitats que es van produir en els comicis celebrats el passat dos de juliol. Aquesta acció és un dels punts cabdals de la mobilització en contra del suposat frau electoral que ha donat la victòria al candidat del PAN (Partit d'Acció Nacional, de dretes), Felipe Calderón.

“Vot per vot, urna per urna” és la frase que més vegades es pot



La victòria oficial de la dreta mexicana contestada als carrers del DF

llegir en el recorregut pel campament. Un reclam que, encara ara, no ha estat satisfet. El recompte vot per vot permetria aclarir si Calderón és el veritable guanyador de les eleccions o si realment es van manipular els resultats, perjudicant a Andrés Manuel López Obrador, candidat del PRD. Però en el mes transcorregut l'únic que s'ha aconseguit és un recompte parcial dels vots, i el resultat consolida la victòria del PAN i a Calderón com a futur president del país. Malgrat això, el PRD continua demanant que es faci un recompte complet de totes les urnes.

L'aturada al centre del DF ha ocasionat una forta polèmica, perquè contribueix a saturar una ciutat que de per si està congestionada. A més, els mitjans de comunicació massiva duen a terme una campanya de desacreditació del moviment, difonent notícies falses sobre el comportament de les persones que resten acampades a Reforma. Però a banda dels col·lapses de trànsit, aquesta acció ha provocat altres perjudicis. Diversos negocis de la zona

han tancat i altres han acomiadat treballadors perquè no arriben clients. Aquesta és una de les raons per les quals “l'acampada en resistència contra el frau electoral” s'ha guanyat molts detractors. En canvi, els que ocupen aquest eix de la Ciutat de Mèxic ho veuen com un petit sacrifici necessari per millorar el país. Són les dues cares de la moneda.

► **Simpatitzants del PRD bloquegen peatges i bancs com a protesta contra el frau**

Però la mobilització de resistència no es pot resumir en una sola acció. Durant uns dies simpatitzants del PRD van bloquejar els peatges de sortida de la capital mexicana perquè els vehicles poguessin passar sense pagar.

Els bancs de la ciutat han estat un altre dels blancs de la protesta. En diversos punts de es va bloquejar les entrades de les entitats financeres perquè els treballadors no hi poguessin entrar.

Davant la funció desinformadora dels principals mitjans de comunicació, com Televisa i TV Azteca, la mobilització es recolza

amb accions de difusió directa, mitjançant altaveus, distribució de volants, tribunes obertes, ràdios comunitàries, diaris murals i butlletins interns que es distribueixen en alguns dels campaments.

D'alguna manera, López Obrador és l'esperança d'instaurar govern d'esquerra que es preocupi pels pobres i que faci de la justícia social una realitat, no només una promesa. Esperança que es reflexa en algunes escenes que es troben passejant pels carrers de la ciutat. Al barri popular de Santa Maria la Ribera, proper al centre de la ciutat, una família ha aixecat el seu propi campament. Molt humil, amb plàstics i fustes cobreixen la sala, la televisió, part de casa seva que ara han traslladat a una de les places del barri. Però tal com passa al de Reforma hi ha qui ho recolza i els porta menjar i qui només ho veu com una molèstia.

► **Mobilització de partit**

A un altre nivell, López Obrador i el PRD segueixen endavant amb la seva mobilització particular. El candidat presidencial ha convocat, pel 16 de setembre, la Conven-

ció Nacional Democràtica, durant la qual se celebraran seminaris sobre democràcia i des d'on impulsar la renovació de les institucions públiques. Durant aquests dies, petits cercles d'anàlisi es reuneixen en el llarg corredor del campament per preparar la seva participació a la convenció.

Dissabte 2 de setembre, durant el sisè Informe de Govern, una declaració del President de la República sobre les accions dutes a terme durant la legislatura, Vicente Fox va abandonar la Cambra de Diputats perquè no es donaven les condicions necessàries per la lectura de l'informe. Membres del PRD van pujar a l'estrat durant la intervenció del senador del seu partit i es van negar a baixar fins que es respecti

Davant la desinformació dels principals mitjans, la mobilització es recolza amb accions de difusió directa

la constitució i es faci el recompte vot per vot. Davant la impossibilitat de fer-los tornar al seu lloc el president de la cambra, Jorge Serveño, va aixecar la sessió i va citar als diputats i diputades pel dimarts 5 de setembre. És la primera vegada en la història del país que un president no llegeix el seu informe, deixant a la societat a l'expectativa del què pugui passar d'ara endavant. Tot sembla indicar que Felipe Calderón serà president els propers sis anys. El que cal veure és com es desenvoluparan els fets a partir d'ara. De moment Manuel López Obrador ja ha anunciat que no reconeixerà un govern del PAN. ☺

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrua

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrua.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel 93.443.01.90
Fax 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

TRÈVOL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Més de 100 dies de lluita i resistència per un govern popular

✉ Marta Roda Milà i
Itziar Amestoy Alonso
/Oaxaca/

Oaxaca, un dels estats més pobres de Mèxic, viu un conflicte entre el poble i el govern estatal. A la demanda inicial dels mestres d'increment salarial, el governador Ulises Ruiz respon amb una dura ofensiva. Ara el magisteri, amb l'emergent suport de la societat civil, exigeix la seva renúncia.

La creixent força del moviment social a Oaxaca es va mostrar, de nou, el divendres 1 de setembre, durant la 5a Megamarxa, on van participar més de 300.000 persones. Música, colors, punys en alt, cants... Així, el poble de Oaxaca va marxar pels carrers de la capital estatal amb una sola demanda: la dimissió d'Ulises Ruiz.

*Les dones
ocupen la TV
estatal
encarregada de
desacreditar el
moviment*

El conflicte es remunta al 22 de maig, amb una jornada de lluita protagonitzada pels més de 70.000 professors de l'estat que s'agrupen a la Secció XXII. Aquest sector, amb més de 26 anys de lluita, convoca una plantada exigint demandes magisterials. El governador de l'estat, Ulises Ruiz, lluny del diàleg, respon de manera punyent: mitjançant una forta campanya mediàtica intenta desacreditar el magisteri i, així, fragmentar el teixit social.

No ho aconsegueix, els docents declaren que no marxaran del Zócalo sense resoldre les seves demandes. La tensió augmenta el 14 de juny quan més de 2.000 policies locals assalten l'acampada creant una situació de confusió i violència extrema, cos a cos, per tot el centre urbà. Un home encaputxat llença bombes de gas lacrimogen contra dones i homes des d'un helicòpter. Policies armats, segons documents gràfics, intenten desallotjar a famílies que dormien als campaments. En breu, la situació canvia. Eduardo Castellanos, membre de Radio Plantón, explica: "Un cop que la població



L'organització popular a Oaxaca ha desbancat les institucions oficials

es recupera de la sorpresa, amaguen els seus fills y s'uneixen i reagrupen. La seva força va poder amb la policia, que va haver de fugir. Hi va haver detinguts de les dues parts". El poble de Oaxaca va retenir policies que van servir per un posterior intercanvi per mestres detinguts. La crisi s'aguditzava mentre es torna a plantar el campament del Zócalo.

El pas a la rebel·lió social

"Maleïts aquells que amb les seves paraules defensen al poble i amb els fets el traïen", aquestes paraules de l'heroi independentista mexicà Benito Juárez es poden llegir al costat de milers de demandes i dibuixos en nombrosos murs i cartells. Són una mostra de la força que està prenent el moviment dins l'estat. Els mestres ja no estan sols. La dura repressió en l'intent de desallotjament va unir a centenars de persones d'arreu de l'estat a la seva lluita i l'han convertit en una incipient revolució social. Així es comença a gestar l'Assemblea Popular del Poble de Oaxaca (APPO), màxim òrgan de representació popular que uneix totes les organitzacions socials, colònies, estudiants, indi-

genes i poble en general; diferents veus, fins llavors, silenciades.

L'APPO nega la pretensió de constituir un «autogovern popular i radicalitzat», va més enllà: vol la instal·lació d'un govern que respongui a interessos i necessitats populars. Ara es troba una situació de debat profund de les bases, buscant consens i explorant les possibilitats de construir les vies que permetin donar a l'estat la legitimitat i estabilitat necessàries.

Un pas important, segons Ulises Reynosa, membre de l'APPO, és el salt qualitatiu pel que fa a la sorprenent unitat que hi ha hagut: "En un any i mig, Ulises [Ruiz] ha perseguit diaris, ha assassinat i detingut a companys de lluita, ha destrossat el nostre patrimoni cultural i històric... el rebuig a tot això és el que ens ha unit".

Les barricades, muntades a primera hora de la tarda, comencen la seva funció de protecció de les emissores i dels campamentistes. Filferros quasi imperceptibles travessen el carrer. Dones tapades amb mantos, homes encaputxats amb pals observen en silenci. Trossos de fusta amb claus clavats pel terra, pneumàtics cremant. Impossibile accedir al Zócalo.

Durant la nit, els atacs dels combois de la mort atemoritzen la població. Aquests combois són formats, segons fonts del campament, per policies convictes que, per redimir-se de la seva pena, són armats i posats al servei de l'aparell repressor.

*Les barricades
protegeixen les
emissores i els
campamentistes
del Zócalo*

Atacs contra la veu del poble

En aquest context de lluita diària neixen diversos mitjans de comunicació lliures amb la finalitat de donar veu al poble, d'informar, d'analitzar el que està passant, d'orientar, de motivar i d'avisar davant possibles agressions per tal de reunir el major nombre de veïns i aturar qualsevol atac. Degut a la seva gran ressonància i la seva eficàcia a l'hora de convocar i organitzar la població, el govern, mitjançant l'ús d'armes, ja ha aniquilat tres emissores.

El primer d'agost, més de 20.000 dones realitzaren la marxa de les cassoles cridant: ¡El puny de la dona atempta contra el poder! Espontàniament es decideix ocupar el Canal 9, la televisió estatal pública, encarregada de desacreditar les protestes. A hores d'ara, les dones estan construint la Coordinadora de Dones de Oaxaca amb la finalitat de lluitar, entre altres, per la seva participació política i pública.

Amb la intenció de trobar una sortida al conflicte, l'APPO i la Secretaria de Governació han iniciat un procés de diàleg que continuarà al llarg de la setmana. La postura de l'APPO és ferma: "la sortida d'Ulises Ruiz i l'alliberament de presos polítics són innegociables", explica el secretari general de la Secció XXII, Enrique Rueda Pacheco. La rebel·lió social oaxaqueria ha esdevingut ja un problema nacional de la mateixa magnitud que el frau electoral, la repressió d'Atenco, l'alerta roja de l'EZLN, el Pla Puebla-Panamà o la migració als EUA. La força del poble de Oaxaca podria significar l'inici d'una revolució a nivell nacional despertant esperances a totes les resistències mexicanes. ☪



c/Esorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100@disco100.com

**productosde
laterra.com**

El portal de venda de
productos dels PPCC

★ preus especials
per a collectius

www.productosdelaterra.com

Diagonal

PERIÓDICO QUINCENAL
DE ACTUALIDAD CRÍTICA

Cafè-Restaurant-Llibreria

animè

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
Bar Xino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel 93.443.01.90 Fax 93.329.71.52

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El Periódico

“Endavant, sr. Hereu”



Com ja s'ha dit i repetit, Joan Clos deixava l'alcaldia de Barcelona per convertir-se en el nou ministre espanyol d'Indústria i Turisme. L'anunci es va produir la setmana passada —per sorpresa de molts...—, moment a partir del qual els mitjans de comunicació catalans es van obsessionar —tots— en glossar la trajectòria política de Clos. Talment un homenatge pòstum abans d'hora. Paral·lelament es va començar a inculcar als barcelonins la figura de Jordi Hereu, el fins ara tinent d'alcalde que ocuparà l'alcaldia fins a les properes eleccions municipals de l'any vinent. Així doncs, alhora que s'acomiajava d'una manera curiosament accelerada a Joan Clos, es presentava en societat, també forçadament, a un autèntic desconegut per a la gran majoria de població. El Periódico va ser el mitjà que més èmfasi va posar en aquesta segona tasca informativa: entronar Jordi Hereu. Com acostuma a passar en aquest diari d'afinitats socialistes, El Periódico es va excedir en aquesta posada en escena d'Hereu convertint una informació justa i necessària per als lectors en un autèntic book publicitari del personatge. Com a mostra valgui aquesta portada en la qual gent coneguda i anònima de Barcelona “fan demandes al nou alcalde”. Però, té algun sentit donar aquest protagonisme a un personatge que arriba a l'alcaldia per accident i que probablement no hi serà més que uns mesos?

Són molts els “analistes” que han qualificat la sortida de Clos de l'alcaldia de maniobra política per evitar el previsible fracàs electoral del personatge en les properes eleccions i, en cas que aquest es produís igualment, atribuir-ho aleshores a l'absència del mateix. De moment, i per evitar que s'arribi a aquesta situació, els amics d'El Periódico ja treballen per la bona imatge del successor Hereu, al qual han fet tots els honors.

El País editorialitza l'inici de la lliga espanyola de futbol

“Arranca la Liga”. Amb aquest titular tan concís i entenedor *El País* encapçalava un dels tres editorials de diumenge 27 d'agost. Efectivament, aquell cap de setmana d'agost començava la Lliga espanyola de futbol (com cada any, per altra banda) i en aquest sentit la puntualitat del diari és impagable. Pel que fa al contingut, el text esbossava una anàlisi superficial del “moment futbolístic” que acompanya l'inici d'aquesta competició, els protagonistes de la qual eren el darrer Mundial de Futbol d'Alemanya, el Real Madrid i el FC Barcelona. En el rerefons de tot plegat una idea: satisfacció per “la millora del mercat després de cinc anys de crisi”. I també una evidència digna d'elogi: “els equips espanyols funcionen millor que la selecció”.

Al respecte d'aquest editorial sorgeixen algunes preguntes inevitables... En primer lloc: que comenci la lliga és un fet novedós, sorprenent o inesperat? Hi ha algun canvi substancialment rellevant en la competició que justifiqui l'espai que se li destina? En qualsevol cas — fins i tot si s'accepten aquestes premisses que avalarien l'editorial —, a quin perfil de lector s'adreça el text? No correspon als diaris esportius ocupar-se d'aquests assumptes, sobre els quals estan més ben informats? Finalment, i potser sigui la qüestió més preocupant tenint en compte la presumpta vocació progressista d'*El País*: és possible fer un text menys crític respecte el futbol i la indústria milionària que l'envolta? Encara més, com s'explica que la tesi principal sigui la bondat de la “recuperació del mercat” i l'augment de les inversions en fitxatges per part dels clubs? Tot són preguntes.

“El buscador” (Tele 5), la infàmia feta televisió

“Es busca imatge esperpèntica de grup d'energümens apallissant un individu indefens. O millor encara; la terrible seqüència d'un atropellament mortal fortuït. Si no és possible sempre es pot optar per una allau humana en algun esdeveniment de masses amb les corresponents escenes de pànic, asfíxia i mort.”

Ni més ni menys que això. Pura violència gratuïta a manera d'espectacle televisiu és el que el programa “El buscador” de Tele 5 ofereix setmanalment als seus telespectadors. Carnassa pura i dura, descontextualitzada i servida en fred per fer les delícies de milions d'ulls atents... Atents a la barbàrie.

Efectivament, el primer paràgraf no és una hipèrbole ni tampoc una paròdia del contingut del programa, perquè són aquest tipus d'imatges les que es demanen als telespectadors. La cadena ventila així qualsevol consideració ètica sobre allò que emet i es desenten de la responsabilitat social que té com a mitjà de comunicació —que sigui un mitjà privat no l'eximeix en cap cas. La convivència entre aquest tipus de programes i “iniciatives solidàries” de la mateixa casa com el gastat “12 mesos 12 causes” resulta una broma de mal gust. Primer van confondre solidaritat amb espectacle i ara espectacle amb demència. Coherència zero i un criteri incomprensible per part de la direcció de la cadena. L'audiència els absoldrà?

Sobre la vaga “il·legal” del personal de terra d'Iberia

La darrera setmana de juliol es va encunyar un nou terme per a millor glòria de la nostra llengua. El terme és tant senzill com contradictori i sonarà familiar per la insistència amb que s'ha repetit una i altra vegada al llarg de l'estiu. Es tracta de la “vaga il·legal”. Un terme referit a la vaga que el personal de terra d'Iberia va fer un dia de les darreries del mes de juliol. L'afegit d'“il·legal” s'ha utilitzat per criminalitzar aquest col·lectiu de treballadors, per obviar la seva reivindicació laboral legítima i en última instància per desorientar el personal amb un concepte estrafolari i mai vist fins ara. Com pot ser qualificada una vaga d'“il·legal”? Vol dir que potser no tenien dret a manifestar-se en contra dels acomiadaments d'Iberia i de les “justes recol·locacions en altres companyies aèries” venudes pels mitjans de comunicació?

Ningú ha tingut interès en explicar el rerefons de la protesta,

perquè això hauria legitimat la mateixa. I el rerefons és que amb la recol·locació els treballadors canviaven de conveni i passaven a cobrar un terç menys del seu sou habitual. Paradoxalment, quan qualsevol altre col·lectiu professional fa una vaga a ningú se li acudeix parlar d'una mesura il·legal. En tot cas s'expliquen les molèsties —evidents— que la vaga ocasiona, es contextualitza la protesta i s'apel·la al consens de les dues parts per solucionar el conflicte.

Resulta, però, que en aquest cas els afectats per la vaga no eren simples usuaris del transport públic... Eren la “classe turista”, aquesta espècie de col·lectiu al qual sembla que s'ha de mimar sobremanera. Potser per això cap mitjà ha tingut l'honestetat d'explicar els motius de la protesta. L'actitud paternalista en favor dels afectats no ha deixat més que cròniques per oblidar i de passada una imatge del periodisme d'anàlisi força demacrada.

L'altra informació

Sant Andreu Informa't

“En l'època actual en què vivim, el bombardeig constant d'informació ens anul·la la capacitat crítica de veure-hi més enllà, tant en les notícies que ens informen com de les que ni ens diuen paraula [...]”.

Al barri barcelonès de Sant Andreu neix una nova publicació mensual sota el nom de Sant Andreu Informa't. El grup humà responsable de la publicació (“col·lectiu andreuenc d'informació crítica”) la defineix com un “projecte independent i autogestionat de comunicació crítica andreuenc”. Projecte perquè es troba en una fase encara embrionària (tot just s'ha publicat el primer número). Independent

INFORMA'T

butlletí
mensual
popular

Col·lectiu Andreuenc d'Informació Crítica

perquè no està lligat a cap associació o institució concreta. Autogestionat perquè no rep subvencions de cap tipus ni depèn exclusivament de la publicitat i “és l'única manera d'expressar-se lliurement”. Crític perquè no ofereix la informació recollida als mitjans de comunicació, i andreuenc per raons òbvies de cobertura informativa.

Paral·lelament a aquesta iniciativa que ja està en marxa, el col·lectiu editor de la publicació vol crear un portal informatiu pels habitants del barri que actualitzi constantment els seus continguts informatius.

Contacte: santandreu.informa@gmail.com

Freqüències de mitjans lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona),
Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

DEL CARRER I SENSE FRONTERES. MÚSICA DIRECTA
LA KINKY BEAT
NOUR
RAUXA

www.hacecolor.com
amparo@hacecolor.com
tel./fax: 93 300 40 52

hace color

Espais emergents

Dos anys d'Ocell Negre, el Casal Independentista de Lleida

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El dissabte 9 de setembre l'Ocell Negre celebra el seu segon aniversari. El Casal Independentista d'Agitació Cultural neix amb la voluntat de participar en la creació, com a associació i espai que porta el mateix nom, "d'una alternativa cultural que permeti avançar en el camí de l'alliberament individual, nacional i de classe als Països Catalans", seguint la tradició que van realitzar històricament espais com els ateneus obrers, els casals republicans o el CADCI, i que també construeixen actualment els diferents casals i centres populars independentistes.

*L'Ocell Negre
forma part
activa dels
moviments
socials de
Lleida*

Des de la seva obertura, s'hi han realitzat múltiples activitats: xerrades, cicles de cinema, sopars solidaris i populars, rodes de premsa...

A dins s'hi poden trobar la biblioteca Manuel de Pedrolo i una videoteca, així com diverses publicacions i reculls de premsa. També té un petit bar per als socis i sòcies. A més a més, també serveix com a espai de reunió de col·lectius com Endavant Assemblea de Ponent, l'AJLL, l'Assemblea de Joves de Lleida, o cedeix l'espai per assemblees puntuals.



Fotografia de l'equip de l'Ocell Negre a la "Casc Antic Champions League".

El casal està obert de dijous a dissabte de les sis de la tarda a les deu del vespre i també quan s'hi realitzen altres activitats fora d'aquest horari.

Com a associació, l'Ocell Negre forma part activa dels moviments socials de la ciutat: en les campanyes unitàries de l'U de Maig, el Dia de la Dona Trewballadora o les Festes Majors Alternatives; el Correllengua, la Campanya Unitària per l'Autodeterminació, les concentracions contra les agressions al poble palestí i libanès; els actes que per l'Onze de Setembre organitza l'esquerra independentista lleidatana, Sant Joan, autobusos o cotxes per anar a la Diada de València o als actes finals del Correllengua a Perpinyà, parada de llibres i roses per Sant Jordi, entre d'altres. També ha participat en el campionat de futbol

"Casc Antic Champions League", del qual van ser els vencedors en la seva primera edició.

La campanya "Salvem el Roser, no al parador"

Des de l'Ocell Negre també s'ha endegat una forta campanya per evitar que l'edifici històric del Roser es converteixi en un "Para-

*Ha participat
en diversos
actes i
campanyes
reivindicatives*

dor Nacional" el 2007. La decisió la van signar el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, amb José Montilla al capdavant, i que n'és el propietari, i l'ajuntament de Lleida, amb l'acord del tripartit municipal, que en té la gestió.

El Roser es troba en ple centre de la ciutat de Lleida, al carrer Cavallers, i és un edifici històric no només perquè es tracta d'un antic convent construït fa quatre-cents anys, catalogat com "Element d'Interès Històric Artístic i Arquitectònic", sinó també perquè l'any 1707, quan les tropes de Felip V arribaren i arrasaren tota la ciutat, hi van calar foc i van matar gairebé a totes les persones que s'havien refugiat a l'interior, unes set-centes.

La campanya és molt clara: el rebuig a permetre que el Roser es converteixi en un més dels hotel

*"Salvem el
Roser" s'oposa
a convertir
aquest edifici
històric en
un hotel*

de luxe que pertanyen a la cadena "Paradores Nacionales S.A".

A més a més, aquest edifici ha estat un espai dedicat a la cultura des de l'any 1841, i actualment s'hi troben el museu Jaume Morera i l'escola de Belles Arts.

És per aquests motius, que des de la campanya per salvar el Roser, s'ha redactat un projecte alternatiu, que proposa emplaçar-hi el Museu d'Història de la ciutat, un Memorial sobre els fets ocorreguts a Lleida al 1707 i també que es converteixi en un espai real per a l'ús dels veïns i veïnes de la ciutat.

La celebració de l'aniversari, al Roser

Per tot plegat les festes d'aniversari del Casal es celebren en aquest espai tant emblemàtic. Aquest any hi haurà un sopar, un passi d'audiovisuals amb totes les activitats realitzades aquest darrer any, un parlament i l'actuació dels grups Skalivada, At-Versaris i Ponent One Sound.

L'Ocell Negre:

Carrer Sant Carles núm. 8
Casc Antic, Lleida
ocellnegre@moviments.net
www.ocellnegre.tk
atzavara.net/salvemelroser

Banksy: grafitis, art i crítica social des de la Gran Bretanya

BANKSY.CO.UK

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Banksy és un dels grafiters més coneguts de la Gran Bretanya. Tal i com podeu veure a banksy.co.uk, les seves pintures decoren carrers i edificis de Londres, Nova York, palestina o fins i tot Barcelona.

L'última acció d'aquest "artista guerriller", tal com l'ha qualificat el canal britànic BBC, és la substitució de cinc-cents discs compactes de Paris Hilton en quaranta-dues botigues britàniques. Els discs, els ha canviat per una versió remescada per ell mateix en què també n'ha retocat la imatge gràfica. Ha canviat les cançons amb títols com Per què sóc famosa? o Què he fet? en una crítica a l'estil de vida i la manera de fer de la model Paris

Hilton, rodejada de polèmica i que s'ha aprofitat de la seva fama per treure el disc.

Banksy ja havia fet accions al MOMA de Nova York o al mur de Palestina

Aquesta no és la primera acció artística de Banksy, ni tan sols la més sonada. Ja se'l coneixia per haver infiltrat obres seves que eren peces retocades de pintors famosos a museus com el MOMA o el Metropolitan Museum de Nova York. Ningú se'n va adonar fins uns dies després, tot i que als quadres s'hi barrejaven elements moderns i de crítica social amb còpies de pintures famoses. Segons va dir, no va ser difícil, perquè els vigilants es concentraven en evitar que es robessin els quadres, no que se'n posessin de nous.



Banksy, que manté amagada la seva identitat real, també ha actuat a d'altres països, com a Palestina, on va pintar el mur que hi va fer el govern israelià encerclant Cisjordània amb finestres, forats i escales que pretenien trencar-lo, almenys simbòlicament.

Tot i això, on més ha actuat Banksy és a la seva ciutat d'origen, Londres, i a la seva web podeu veure diverses mostres de l'art crític. Dibuixos i pintades que critiquen des de la contaminació, a la brutalitat policial, les tortures de

Guantánamo, o l'estil de vida occidental. A Barcelona també hi va actuar, va fer una pintada al barri de Gràcia que es pot veure a la seva web, diversos grafitis, i fins i tot va pintar l'estàtua de la plaça de la Verònica, al carrer d'Avinyó.

Banksy però, no és l'únic artista que fa servir les pintades per fer crítica social al carrer, a la web www.woostercollective.com, del grup novaïorquès Wooster, en podeu trobar molts més exemples. També s'hi poden trobar altres propostes artístiques.

Espais a la xarxa

Què es cou

La 4a conferència europea de l'AGP reuneix lluites anticapitalistes de base

Anna Rovira i Enric Duran

/anna@moviments.net/

/enric@moviments.net/

L'AGP (Acció Global dels Pobles) és una xarxa internacional concebuda en un dels espais del II Encontre Intergalàctic contra el Neoliberalisme i per la Humanitat que es va celebrar l'any 1997 a l'Estat espanyol. La primera conferència va ser a Ginebra el febrer del 98 i va definir-se com a eina de coordinació i intercanvi d'informació entre moviments de base, actualment amb cinc principis comuns. Aquesta eina ha estat útil per a fer una crida als dies d'acció global.

Una trobada en evolució

En aquests anys ha anat evolucionant. Per un costat, tendint cap a un major radicalisme ideològic: primer contra l'OMC (Organització Mundial del Comerç) i el neoliberalisme, després anticapitalista com va ser acordat a Cochabamba el 2001, en la 3a i, fins ara, darrera conferència global. D'altra banda s'ha consolidat la regionalització del procés. El paper de convocants es va concebre ja a l'inici del procés quan feia falta que una organització de cada continent amb reconeguda trajectòria prengués la responsabilitat de convocar a la participació en les conferències mundials. Des de llavors segueix existint aquest paper que es relleva després de cada conferència regional.

Després de ser precursora de la crida als dies d'acció global, l'AGP s'ha anat regionalitzant en cada continent

Els convocants de la 4a conferència són la xarxa francesa STAMP, vinculada a la xarxa Sans Titre. En aquesta ocasió la trobada es dividia en dues parts: una descentralitzada a Lyon, Tolosa de Llanguedoc, Dijon, Bellevue i Frayssinous del 19 al 27 d'agost, i una centralitzada del 30 d'agost al 3 de setembre, un total de 14 dies per parlar, escoltar, fer, aprendre, ensenyar. Aquest canvi busca solucionar alguns inconvenients de les trobades multitudinàries. Com el número de participants en un taller, que dificulta la intervenció de tothom, la durada, la necessitat d'espais amb bona sonorització. I també la llunyania entre els amfitrions, que organitzen la trobada, i la resta de persones, establint-se entre aquestes últimes i l'AGP una



Accés al centre social on es va fer la 4a Trobada Internacional de l'Acció Global dels Pobles

relació quasi consumista d'activitats organitzades per poques persones. Amb aquest canvi s'ha volgut promoure la implicació dels participants tant en la logística (reciclatge de menjar, cuina, neteja, material de difusió) com en la preparació dels tallers i activitats.

Descentralització dels debats

A Lyon, els temes de debat foren les lluites antipatriarcales i relacions de gènere, la societat de control i les polítiques de seguretat, i també el racisme, postcolonialisme, les lluites al voltant de la immigració i l'abolició de les fronteres. Donat que les relacions racistes i per tipus de sexe són elements de les relacions interpersonals, aquesta qüestió va centrar especialment les discussions i es van potenciar les dinàmiques de grup i els qüestionaments dels tipus de relacions, no només a la societat sinó també dins dels entorns activistes i en la pròpia trobada.

A Bellevue, els debats se centraren en l'autonomia material, política i social, mitjançant els intercanvis no comercials, el repartiment, la posada en comú i la creació de comunitat; la destrucció mediambiental i el sistema capitalista, les alternatives ecològiques autònomes. Pràctiques alternatives de salut, indústria farmacèutica, medicina occidental, la nostra relació amb la salut i la malaltia en singular. L'equilibri entre els tallers de discussió i els pràctics va ser molt valorat entre els participants.

La trobada a Tolosa es va iniciar amb l'okupació d'un nou espai

a la ciutat, on tots els participants a la trobada van col·laborar en el condicionament i manteniment. Els temes de discussió foren l'accés a la terra i l'autonomia en l'habitatge i, més en concret, el problema de l'urbanisme, polítiques d'habitatge social, urbanisme i control social, i també eco/auto-construcció. Donat el context social a França també va haver espai per a debatre sobre el fet de viure als suburbis de les grans ciutats i com s'estan creant dinàmiques de criminalització i de guetització a partir d'aquest fet.

Com millorar els mecanismes de funcionament per potenciar les lluites i alternatives és un debat encara obert

A Frayssinous en els tallers sobre educació, agisme —discriminació a causa de l'edat— i control social hi participaven persones de totes les edats, i es van fer propostes concretes per poder incloure nens i nenes en processos participatius de presa de decisions. Les estratègies enfront de la tecnològia i el seu món, i les resistències camperoles a l'agroindústria foren un altre eix important.

A Dijon, en la part descentralitzada, van coincidir temes força diversos. En primer lloc, diferents experiències d'espais autònoms, entesos com a centres socials okupats o no; es van compartir experiències i estudiar vies d'intercomunicació comunes.

Una nodrida participació de projectes telemàtics com servidors i pàgines de notícies de moviments socials, van trobar-se per tal de consolidar un espai de coordinació a nivell internacional per defensar les infraestructures autònomes a la xarxa, especialment els servidors on són allotjades la majoria de webs i llistes de correus dels moviments socials de base. Va ser un inici, ja que la trobada pretén tenir continuïtat en el futur.

Estudiants provinents d'una dotzena de poblacions franceses amb l'experiència comuna de frenar el CPE (Contracte de Primera Feina), el contracte amb comiat lliure per a joves que se'ls va intentar imposar la passada primavera, van participar en un espai de trobada i discussió, que va servir per posar en comú experiències com les okupacions d'universitats, i definir estratègies de mobilització, tant a nivell nacional com a nivell més local.

"D'una caravana, milers" és el nom escollit per un procés que neix amb l'objectiu d'enfortir els moviments socials a Europa i més enllà i per mitjà de la connexió entre lluites locals i espais autònoms. La idea és que tothom que tingui ganes de participar en aquest procés pugui fer-ho. Hi ha moltes maneres: iniciant una caravana des de la localitat pròpia fins allà on es consideri oportú, difonent la proposta, rebent la caravana, ajudant en la confecció del mapa (més informació, a la web www.vision07.net o al correu).

Després de totes aquestes experiències en espais descentralitzats, la darrera setmana d'agost, ha tingut lloc la trobada central a Dijon, amb una posada en comú d'allò sorgit a cada espai i discussions centrades sobretot en el procés europeu de l'Acció Global dels Pobles, i de com millorar els seus mecanismes de funcionament i coordinació. S'han afegit noves qüestions a tractar: quins temes en comú potenciar per tal que aquesta xarxa internacional sigui prou útil a les diferents lluites i les alternatives en construcció a Europa i en connexió amb la resta del món. El debat és en l'aire. En tancar aquesta edició, encara no havia conclòs la trobada.

Per contactar:

4A CONFERÈNCIA EUROPEA DE L'AGP
França del 19 d'agost al 3 de setembre
www.pgaconference.org

Esforç final per a la conservació de Muntanyans i un model urbanístic sostenible

☞ Masovers de pobleviu.org
/elcamp@setmanaridirecta.info/

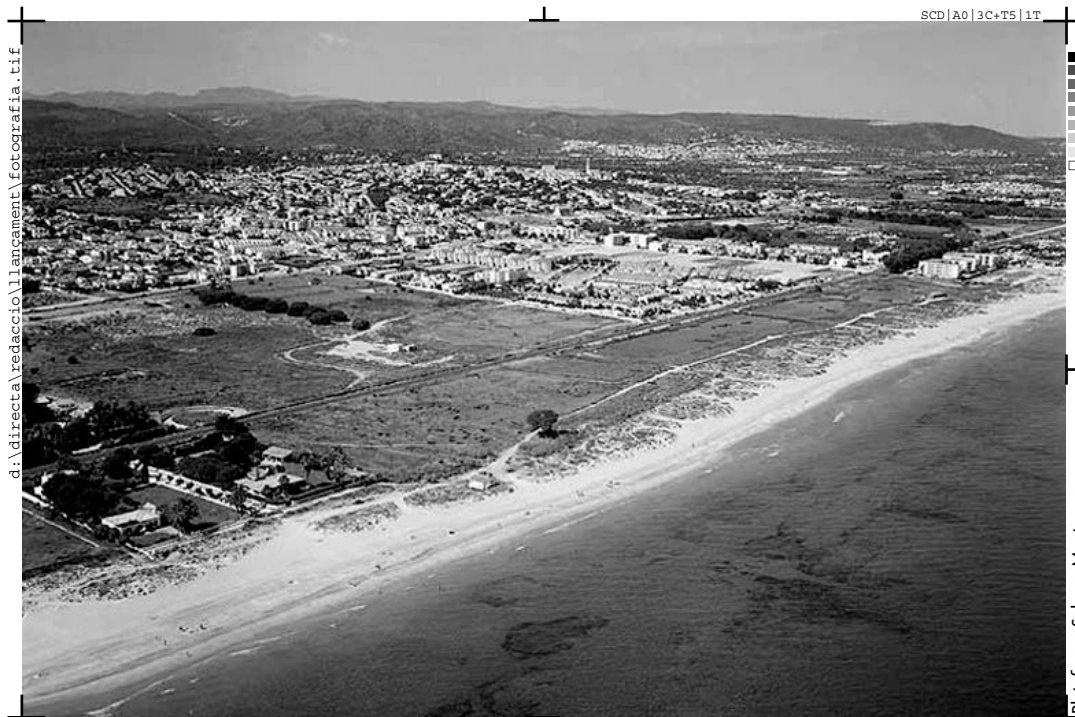
El creixement desenfrenat de la construcció, en especial a les poblacions litorals, està canviant la imatge de moltes poblacions que ja havien estat víctimes de l'especulació urbanística i la terciarització de l'economia durant l'època del *desarrollismo*. Aquest fet està provocant que ciutadans i ciutadanes víctimes d'aquest creixement desmesurat qüestionin un model de creixement

La Plataforma reclama a l'administració del Principat que aposti per ampliar la zona d'espai d'interès natural

ment urbanístic que no mostra cap mena d'atenció a la vida d'aquestes poblacions ni a la seva riquesa natural.

En aquesta direcció, hi ha poblacions que en menys de dos o tres anys han multiplicat per dos, tres, quatre o fins i tot per cinc el cens de la seva població amb contingents de població que bàsicament fugen dels grans centres urbans. Tanmateix, si bé al principi aquest fenomen només es localitzava a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ara, també succeeix en ciutats mitjanes com Tarragona, Girona, Reus, Manresa, etc.

Una de les poblacions on aquest procés s'està produint és a la capital del Baix Gaià, Torredembarra. Des de fa dècades ja



A la dreta Muntanyans I, ja urbanitzat. A l'esquerra la zona Muntanyans II, encara verge

existeix un gran nombre d'habitatges que foren construïts com a segones residències i moltes d'elles han acabat esdevenint residència habitual de persones que treballen a Barcelona o Tarragona i només hi venen a dormir. I des dels últims anys s'està produint un nou procés de construcció d'habitatges que farà créixer el nombre d'habitatges de forma important.

► **Pla Parcial de Muntanyans II**
Un dels projectes més importants que forma part d'aquesta dinàmica és el Pla parcial de Muntanyans II, un macroprojecte que pretén construir 555 habitatges en un paratge que ocupa 15 hectàrees i que és un dels únics espais d'interès natural que resten verges al llarg de la costa del Principat.

Aquesta iniciativa urbanística ja fa uns dos anys que és *vox populi* a la zona i està essent objecte d'una intensa campanya

Han establert un debat ciutadà sobre quin model de creixement i econòmic necessita la vila

tant pels que el promouen com els que en són contraris.

Diverses entitats i col·lectius de la població que treballen en diversos àmbits, des del grup ecologista GEPEC-EdC que gestiona Cal Bofill, des d'on s'organitzen activitats d'estudi i divulgació de la riquesa natural de Muntanyans, passant per Alternativa Baix Gaià, agrupació municipal d'electors, que defensa la conservació d'a-

quest espai des de l'àmbit institucional i que ocupa la regidoria de Medi Ambient torrenca, fins a la recent creada Assemblea de Joves del Baix Gaià, han unit esforços durant aquest temps per conservar aquest espai dels interessos especuladors en aquesta zona d'interès natural, mitjançant l'organització de mobilitzacions, actes de divulgació, cartes i comunicats als mitjans de comunicació, etc.

► **Salvem els Muntanyans**
Sota el nom "Plataforma Salvem els Muntanyans" s'ha intentat incidir en tots els sectors socials

de la vila, la comarca i la vegueria per posar sobre la taula el debat entorn la conservació d'aquest espai i en especial sobre quin és el model de creixement urbanístic i desenvolupament econòmic que les poblacions costaneres catalanes, i en especial, de la Costa Daurada, necessiten per créixer de forma sostenible i en harmonia amb la riquesa cultural i natural, símbols de la identitat d'aquestes poblacions. En aquesta direcció, la Plataforma reclama a l'administració del Principat que aposti per ampliar la zona d'espai d'interès natural establint-la entre els termes municipals de Creixell i Torredembarra, i també que suspenguin el projecte de construcció d'aquesta zona residencial pel greu perill que representa per la conservació de l'espai natural i pel perill d'inundacions que ha estat reconegut per la mateixa administració.

Per aquest motiu, en aquestes darreres setmanes les mobilitzacions s'han intensificat i pretenen arribar al seu punt àlgid el 10 de setembre en una manifestació que recorrerà els carrers del barri de Baix a Mar, de la capital del Baix Gaià. De moment, la convocatòria compta amb l'adhesió d'una vintena d'entitats de la zona que estan treballant intensament en l'organització d'actes com l'ocupació, per part de l'Assemblea de Joves del Baix Gaià, la setmana passada, d'una casa abandonada, per posar en evidència el fracàs del model urbanístic de la vila.

Per contactar:

Plataforma Salvem els Muntanyans
jsmbaixgaia@hotmail.com
Espai de trobada: Bar L'Auca
(c/ Santa Rosalia, 23) Torredembarra

Festa sí, lluita també

☞ Gemma Garcia
/queescou@setmanaridirecta.info/

Les festes alternatives de Bellvitge compten de nou, aquest mes de setembre, amb les activitats organitzades per l'Associació Cultural El Txiringuito. Concerts, circ, concurs de dj i xerrades són una part de l'oferta d'aquesta associació. L'any passat organitzaren xerrades entorn l'habitatge a Hospitalet i convidaren el col·lectiu La Bombeta, autors del documental Casa. En aquesta novena edició, el setmanari Directa i les agressions al territori són els dos temes de les xerrades.

Algunes de les persones que conformen El Txiringuito comencaran a tenir presència a les festes amb la paradeta que muntaven els

Diablos del barri els primers anys. A partir del 2000, va néixer l'associació com a tal per muntar el txiringuito i oferir unes "festes diferents" per Bellvitge. Segons un membre de l'Associació, la Comissió de Festes manté un "programa

El Txiringuito vol unes "bones festes" acompanyades de "pensament crític" per Bellvitge

immobilista" any rere any, amb una "oferta reduïda a la gent gran".

Es tracta d'una associació cultural sense ànim de lucre amb dos objectius principals: aconseguir unes "bones festes" pel barri, i poder "repartir diners a col·lectius que ho necessitin". En aquest sentit, i tenint en compte que muntar el txiringuito té un cost anual de 1.500 euros, poques vegades els és possible dur a terme el segon objectiu; tot i així, en una ocasió, van poder pagar el salari d'un any a dos mestres a Guatemala, també van pagar l'edició d'un número de la revista Vis-a-Vis, sobre la realitat a les presons de l'Estat espanyol, entre d'altres.

Alhora, El Txiringuito és una associació autogestionada que tan sols ha rebut subvenció per utilitzar gots reciclats durant les festes.

El reciclatge de gots és una de les demandes que l'associació ha exposat a la Comissió de Festes, però que tampoc s'ha dut a terme. Fins i tot, membres d'aquest col·lectiu i d'altres, han presenciat, ja de matinada, com els serveis de neteja de l'Ajuntament, llençaven dins un mateix contenidor tota la

deixalla, que les entitats havien separat prèviament.

Des del passat mes de març, l'Associació Cultural El Txiringuito es reuneix per preparar les festes d'enguany, sempre amb la voluntat de diversificar l'oferta d'activitats acompanyades d'un pensament crític. ☞

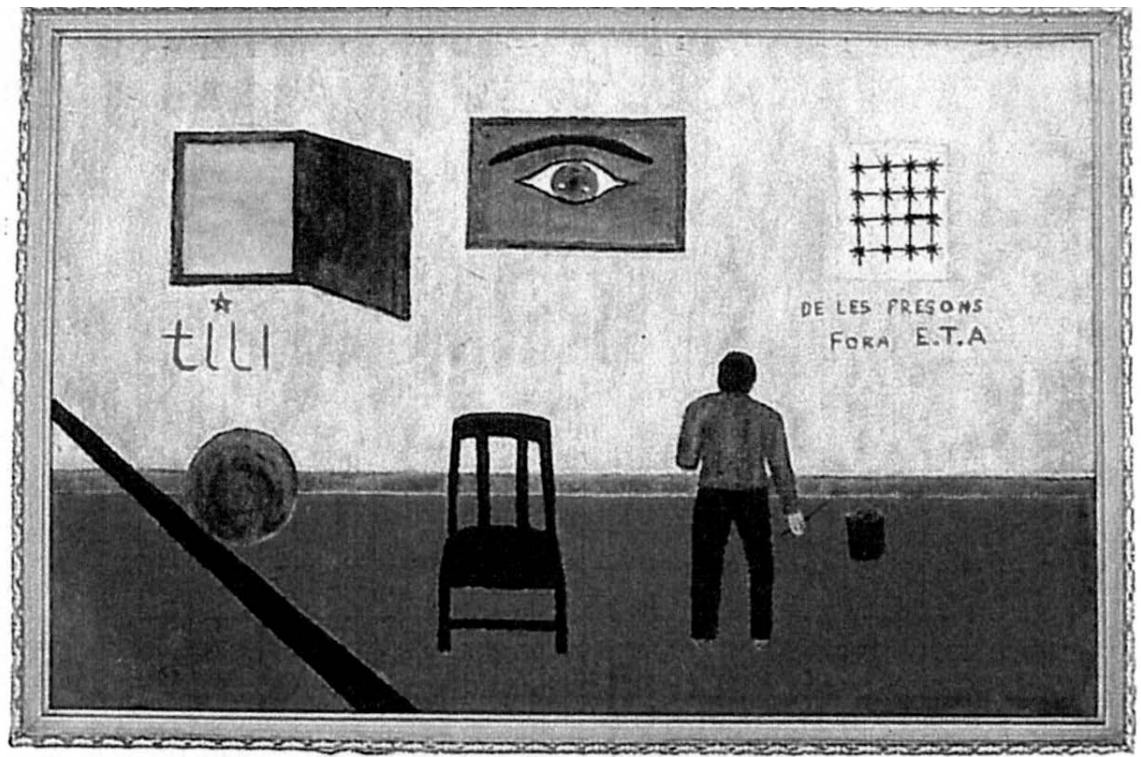
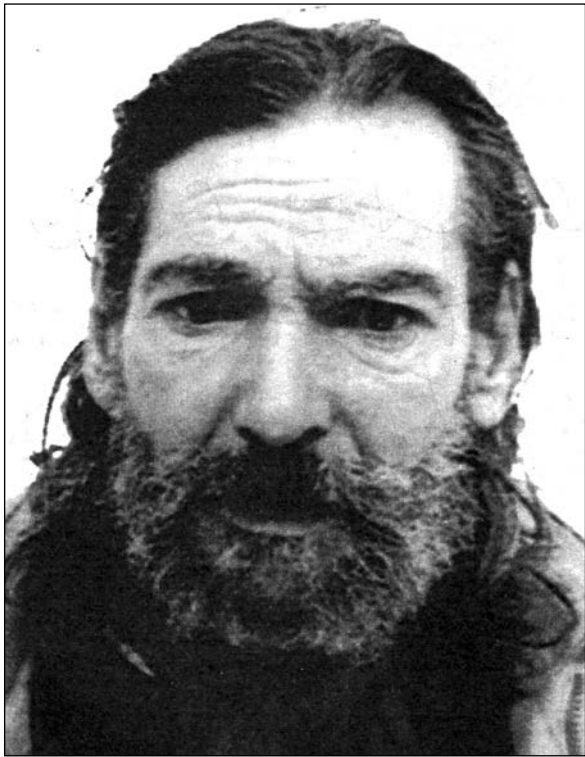
Per contactar:

Associació Cultural El Txiringuito
Avinguda Nostra Senyora de Bellvitge 32, Bxs. 2a
08907 L'Hospitalet de Llobregat

◀ infoblokes@sindominio.net ▶



Ha viscut Sebastià Roure, m'entens?



Els punks del moment de la revolta punk adoptaren el Roure com una mena d'oncle que de tant en tant pujava a l'escenari dels grups més salvatges, agafava el micròfon i deixava anar les tombes flamejants de Ventura Gassol o un poema en basc

Sebastià Roure, poeta i pintor de l'underground barceloní, va morir el dilluns 21 d'agost a Caldes de Montbui. Nascut a Girona fa 60 anys, la seva obra està recollida a *Europe Change bad*, que a més a més dels seus poemes, inclou part de la seva obra pictòrica, i l'opuscle de prosa poètica *Text del pit-roig*. Sebastià Roure, un habitual del Bar Heliogàbal de Gràcia, es va donar a conèixer en recitals, compartint la paraula amb col·legues poetes o músics com Graves o els Roure&Bad Friends. El poeta Enric Casasses ha escrit per la DIRECTA aquest text per donar notícia de la vida de Sebastià Roure.

Enric Casasses
/expressions@setmanaridirecta.info/

Segons la percepció temporal dels nostres sentits en Roure ha viscut del desembre del 1946 (o 1947, perquè els documents discrepen) a l'agost del 2006. La idea central i la força motriu del seu viure ha estat el fet de viure, la seva veu rogallosa i clara ho va dir moltes vegades amb el seu poema *Europe change bad*, la primera meitat del qual està escrita en anglès de Barcelona i la segona en català:

**the man working
for the money
and we working for the life.**

Sembla que de jove, als vint-i-pocs, va tenir una breu tempo-

rada treballant de treballador assalariat (delineant) a la fàbrica de ciment de Vallcarca, a les costes de Garraf. Allà va veure com anava la qüestió del respecte humà en el món del treball capitalista, i era el mateix any que els poders polítics es van ocupar d'assassinar Puig Antic. La seva conclusió va ser deixar la feina i sempre més va dedicar-se a viure de gorra, a no guanyar un duro, a deixar-ho tot en mans de la providència. Però no en sentit passota de no fotre brot sinó com ho diu el seu poema suara citat, treballant per la vida i no mai per diners. Els pudents i renegaires diners, és clar, fan falta fins i tot per a les coses més elementals, que com tothom sap són el pa i el tabac. En Roure es va passar la vida pintant quadros de primera categoria, molt personals, aparentment naïfs però a la ratlla de l'abstracte, a la ratlla del conceptual, i sempre al bell mig de l'afirmació del viure per a la vida lliure: les quatre barres al cor, la boina tolosana al cap: el país basc, cuba, el tercer món, catalunya, tots aspirem a l'anarquia veritable de no necessitar governs. Pintant quadros i dient poemes, els seus i els de Vinyoli, Espriu, Maiakovski... Només deia els que se sabia de memòria, no l'he vist mai llegint en un recital. Sempre, dient. I els deia molt bé: als músics més radicals i aventurats els agradava molt acompanyar el Roure, amb això sempre l'he envejat. Els punks del

moment de la revolta punk adoptaren el Roure com una mena d'oncle (potser uns deu anys més gran) que de tant en tant pujava a l'escenari dels grups més salvatges, agafava el micròfon i deixava anar les tombes flamejants de Ventura Gassol o un poema en basc, que era una de les quatre o cinc llengües que podiem sentir en els seus recitals, junt amb l'anglès, el català, el portuguès, el castellà... Confiat sempre de la mà del destí i de la resposta dels amics, ha sigut l'únic artista que he conegut que ha viscut lliure, veritablement desafiant el sistema econòmic repressiu del segle XX i XXI, i també, de tota la penya, és l'únic que no renegava mai. El seu parlar sempre ha estat elegantíssim, tipu. No l'hauréu sentit mai cagar-se en la puta ni cap d'aquestes expressions que en l'ús vulgar tampoc no volen dir res. Són exabruptes abruptes i prou. Alguns dels seus compactes i alguns dels seus llibres, com el que es titula *Europe change bad* o també el *Text del Pit-roig* porten la marca de Roure Edicions i són dissenys perfectes d'en Marc Valls. El primer d'aquests dos conté una bona selecció de reproduccions en colors dels quadros del Roure. El del pit-roig, escrit el 2001 quan es trobava a casa d'uns col·legues de Canet d'Adri, diu això:

**Som més que molts més —
tremolors de mort us portem,
assassins d'humanitat. Som
infants de tot arreu, mestres del**

**no-res i l'infinit, fills i filles de
maquis i les seves companyes;
també el que és perfecte en el
seu origen, ous en dobles rovells
i plats per donar. Som això i més
que molt més. Som rockers-
punks i sardanistes enamorats,
som també el permanent temps,
que aquests imbècils, cretins i
assassins ens fan perdre, rete-
nint-nos en la presó —que és la
seva— quan el nostre germà
està encerclat entre Errenteria i
el Bidasoa per cinc-cents mili-
tars-policials, i no podem ni
anar al lavabo per sentir la
llibertat en forma d'aigua, i molt
menys avisar-lo, perquè vosal-
tres el voleu matar. Plorem
llàgrimes que ens netegen els
ulls. Amb tristor alegre sortim a
la Terra amb el front alt. El matí
ple de Sol ens espera joïós:
sense recança ni enveja cami-
nem vers la llibertat. Qui tenia
duros fumava puros, qui té
euros vol dòlars, qui tindrà or
voldrà urani. Així de clar.**

La part dels fills de maquis és estrictament autobiogràfica, el pare d'en Sebastià Roure no es deia Roure sinó Isidre Casanovas però la mare no ho va declarar al registre perquè l'home estava en la més perillosa i valenta claudat de la nostra història, la dels maquis dels anys quaranta, jugant-se la vida contra el bestial aparell repressiu (o millor dit, supressiu) dels primers anys de franquisme. La valentia a vegades és hereditària.

Pim-Pam-Pum**Marçal Orri, de l'Espai Cat**

L'Escenari Espai Cat neix de la minsa participació de grups catalans en el Mercat de Música Viva de Vic (MMVV) en les darreres edicions. Davant la impossibilitat que aquest festival recuperi l'objectiu inicial de servir de plataforma internacional de la música del país, l'Espai Cat pren el relleu.

En Marçal Orri és un dels impulsors d'aquest projecte en expansió que, des de fa dos anys, té com a objectiu l'impuls a grups que inicien la seva trajectòria musical i la difusió dels que ja fa un temps que actuen dalt dels escenaris.

L'Espai neix i es queda al MMVV?

En principi el que s'intenta és fer

promoció dels grups menys coneguts al país i aprofitar els que són més mediàtics per donar-los a conèixer a programadors i discogràfiques internacionals. També hem organitzat altres actes fora del Mercat.

Ara ja teniu un escenari al MMVV, amb quines aliances vau comptar?

Ens va costar una mica aconseguir-lo, però ens van ajudar els contactes que teníem a Òmmiun Cultural, gent que coneixem d'ERC i la Plataforma per la Llengua.

Mantenim, però, la nostra independència: legalment som l'Associació Cultural Espai Cat.

Com se solucionen els problemes de gestió?

Teníem dues subvencions demanades a Cultura i a Joventut que,

coincidint amb el trencament del tripartit, la setmana següent, automàticament, ens fou denegada. Ara és el Consell Comarcal qui ens ha subvencionat i comptem amb una altra de la Fundació Caixa Terrassa, que ens ha salvat pràcticament l'escenari.

Aquest any dius que és la consolidació...

L'any passat vam fer el divendres i prou que, a més, va ploure, vam salvar els mobles com vam poder; i enguany fem dos dies: divendres, promoció de grups com Intifada que van quedar segons al concurs, i dissabte grups ja coneguts.

Així que fins i tot heu fet uns premis Espai Cat?

Vam aprofitar el concurs d'aquí de la comarca, Vic Sona, i vam fer

un apartat que era Espai Cat.

Com veus el MMVV d'aquest any? És el pitjor dels darrers anys. Era increïble la gent que havia arribat a portar a Vic, s'havia guanyat un nom a causa dels grups que portaven. I s'ho han carregat tot. Ara és el que estem intentant recuperar.

No seria interessant que aquests grups catalans estiguessin també a altres escenaris?

Sí, és clar, però si ho fes el MMVV no ens necessitarien a nosaltres. El trist és que s'ha hagut de fer l'Espai Cat per poder sentir música en català al MMVV.

Quina relació teniu amb la direcció del MMVV?

No hi ha gaire problema, mentre els resollem la papereta de la quota.

Dissidència Sònica III - Ajuntament 0

TERCER CD DEL COL·LECTIU DE MÚSICS DE SANT CUGAT DEL VALLÈS

DISSIDÈNCIA SÒNICA III - DISSIDENCIASONICA@EIXIDA.COM

Grups participants: Old Wilson, Skamarlans, Mine!, At Versaris, Le Petit Ramon, Crunx, Fashion Korps, Gato El Quiman, Stra Collective Sons, Sister Castro, Wasowski, Silence Equal Death, Par de Efes Icebend, E.L.A., Ato, Ache, Mofo, Fam de Funk i Txilum



✉ **Roger Palà**

/cultura@setmanaridirecta.info/

L'entitat Dissidència Sònica, que agrupa una setantena de conjunts de música de Sant Cugat, ha editat un tercer CD recopilatori amb temes de bandes santcugatenses per alçar la veu de nou amb una de les seves reivindicacions històriques: aconseguir una sala de concerts i un local d'assaig per a tots aquells grups que vulguin participar i treballar conjuntament amb la xarxa musical de Sant Cugat. El treball, del qual s'han editat un miler de còpies, es pot aconseguir de forma gratuïta.

'Dissidència 3 - Ajuntament 0'. Aquest símil futbolístic dona títol al tercer disc recopilatori, que es va començar a distribuir per Barraques i inclou cançons d'una vintena de grups, la majoria santcugatencs i alguns convidats. El treball demostra una gran varietat d'estils musicals i molta renovació, al llarg de 80 minuts de música amb gran varietat d'estils.

Plena activitat

Amb aquest tercer disc, Dissidència Sònica vol recordar que els grups de música de Sant Cugat continuen vius i en plena activitat, malgrat que segons el col·lectiu l'Ajuntament no els dona l'ajuda que necessiten.

Al CD hi trobem formacions locals de hip-hop com Par de Efes, formats a la Floresta per set amics l'any 2002, i també grups del mateix ram com el gracienc Gato-El-Quiman o els At Versaris de Sants i Sabadell. Altres grups locals són E.L.A., sigles d'Endavant Les Atxes, que practica una fusió d'ska, rock, oi! i streetpunk, o la històrica formació Skamarlans, amb més de deu anys de trajectòria. També hi ha lloc per Txilum, una banda de reggae que beu principalment dels clàssics i ho combina amb lleres actuals i de contingut social, o Le Petit Ramon i el seu punk intimista, tot un convidat de luxe.

Calaix de sastre

www.llibreteria.org



llibreria política

✉ **Lèlia Becana**

/cultura@setmanaridirecta.info/

Cada dia són més freqüents els portals web de venda de llibres —i de qualsevol cosa que pugui ser consumida— però ara podem trobar, des de principis d'any, un nou projecte de llibreria política a la xarxa. La iniciativa és ambiciosa doncs els impulsors parlen d'obrir "una finestra a escala mundial" malgrat que el fons de catàleg encara no és molt extens.

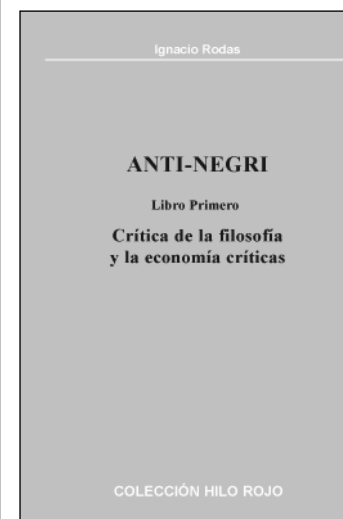
L'objectiu de la Llibreria és triple: la divulgació d'una societat alternativa al capitalisme, la creació d'un espai on autors, col·lectius i petites distribuïdores de materials diversos —llibres, música, dvd, complements...— puguin exposar i vendre les seves obres, eliminant d'aquesta manera intermediaris i comis-

sions. Per finalitzar, pretén ser referent per a qualsevol interessat en rebre informació de primera mà, passant per sobre de missatges contaminadors de les grans empreses de comunicació i els seus interessos econòmics.

Un dels aspectes més novedosos d'aquest web és que s'hi poden trobar tant llibres nous com llibres de vell (és d'agrair la fitxa en la que s'informa de l'estat del llibre), destacant alguns títols d'editorials que ja no espoden trobar al mercat, com Madre Tierra; els preus de venda, però, no sempre són tan assequibles com a altres llibreries. Els llibres estan catalogats en quatre grans categories, història, pensament, cultura i actualitat, que estan subdividits en una vintena de temes més. Es poden realitzar consultes, peticions i compres amb la idea d'engrossir aquest catàleg.

EDICIONES CURSO

www.edicionescurso.com
pedidos@edicionescurso.com
edcurso@edicionescurso.com

**NOVETAT**

Ignacio Rodas
ANTI-NEGRI Libro Primero
Crítica de la filosofía y la economía críticas
372 pàgines / 20,80 e.

Contra l'imperialisme lingüístic

✉ M. Carme Junyent



En els darrers anys han aparegut un bon nombre de llibres sobre la mort de les llengües, textos que alertaven sobre aquesta pèrdua i informaven sobre les causes, però que passaven de puntetes sobre una qüestió no gens trivial: i què, si es moren les llengües? O dit d'una altra manera: per què hauríem de voler preservar la diversitat lingüística? I aquesta és la qüestió que es planteja Pere Comellas en el llibre *Contra l'imperialisme lingüístic* (La Campana, 2006).

La desaparició massiva de llengües és un fet. Amb aquest punt de partida, l'autor recull una sèrie de raons per les quals hauríem de procurar aturar aquesta reducció dràstica de la diversitat lingüística, no només pensant en les comunitats de parlants que veuran com les seves maneres de parlar es perden per sempre, sinó en tota la humanitat. Quina mena de pèrdua suposa, per a tothom, que passem de més de 7.000 llengües a un grapat? El llibre repassa —amb pretensions divulgatives i un llenguatge a l'abast de tothom— una sèrie d'arguments a favor de la preservació de qualsevol varietat lingüística,

en el marc d'una tradició com la nostra, que arrossega el mite de Babel: moltes persones encara creuen que seria fantàstic que tots parléssim la mateixa llengua (per bé que en general esperen que siguin els altres els qui es decideixin a deixar la pròpia: això és l'imperialisme lingüístic).

El llibre presenta quatre tipus d'arguments a favor de la preservació. El primer tipus —el menys convincent, segons l'autor— és el que considera les llengües com una riquesa en si, com un patrimoni cultural equiparable a la Gioconda. El problema és que des d'aquest punt de vista n'hi hauria prou a ficar les llengües en un museu, cosa que no suposa defensar-ne l'ús, igual com els zoològics no són la solució de la preservació de les espècies.

El segon tipus repassa uns quants exemples del coneixement que poden aportar les llengües a tota la humanitat. Sovint la mateixa forma d'una llengua és un jaciment d'informació històrica. O també un vehicle de transmissió d'una saviesa que es perd amb la substitució (una saviesa transformable en medicaments, per exemple). Aquesta línia és especialment

útil per convèncer determinades esferes de l'oportunitat de preservar llengües, com ara les econòmiques i empresarials.

El tercer tipus entra en qüestions més abstractes. De fet, pretén posar en qüestió el prejudici segons el qual tenir una llengua en comú implica necessàriament entendre's i ser més eficient: acabar la torre de Babel que la confusió de llengües va fer inviable. Així, d'una banda, el llibre repassa certes propostes ecolingüístiques segons les quals les diferents formes de parlar suposen adaptacions al medi i permeten delimitar nínxols; és a dir: la gent parla diferent no pas perquè estigui aïllada o perquè no es vulgui relacionar, sinó per reflectir i reproduir espais i relacions socioambientals. D'altra banda, en aquesta línia sembla que la barrera lingüística es podria considerar un factor de diversificació mental: diferents llengües facilitarien la descentralització del pensament i la recerca d'alternatives a problemes semblants. La diversitat lingüística actuaria, així, com a antídoto —o si més no com a fre— del pensament únic.

Finalment, el quart tipus d'argument té a veure amb el dolor que provoca la substitució lingüística i amb el dolor que conscientment provoquen els mètodes que els estats han dissenyat per forçar-la.

En conclusió, un llibre lleuger i documentat que ens ajuda a entendre per què val la pena treballar per la preservació de les llengües —de la de cadascú i de totes les altres. Un llibre que hauria de ser obligatori per a tots els alumnes de secundària si no fos perquè els enganxarà i el llegiran perquè voldran. Un llibre que haurien de llegir els polítics i els científics que creuen que la mort de les llengües és un fet natural. Un llibre que faria molt bé a missioners i membres d'ONG que, inconscientment o no, estan contribuint tant a la mort de les llengües i, com a conseqüència, a l'empobriment i pèrdua d'autoestima de les comunitats que volen ajudar. Un llibre, en definitiva, que hauríem de llegir tots perquè la informació que ens proporciona ens fa més responsables i, si més no, ens fa veure que, quan mor una llengua, desapareixen moltes més coses, fins i tot algunes que ens podrien salvar la vida.



Zona Roja

DVD

<WWW.VERNALMEDIA.NET>



Rafa Xambó

CANÇONS DE LA MEMÒRIA TRISTA
(PICAP) CANÇÓ D'AUTOR

El cantautor d'Algemesí (la Ribera Alta) presenta el tercer disc de la seva nova etapa, amb nou temes en què es deixa influir pel rock, el country, el rap o fins i tot el reggae, amb una curiosa versió d'"Em diu que el nostre amor" de Toti Soler. Xambó parla de la memòria des de diferents perspectives, des de la més personal i íntima fins a aspectes de la memòria col·lectiva. Aquest és el cas de "Somnis republicans", on homenatja els perdedors de la Guerra Civil espanyola. També manlleva textos de poetes com Marc Granell, al tema "Madinat-At-Turab", que és el nom àrab de la ciutat de València. Els altres dos poemes musicats són "Dedicat" i "Bales", de Txema Martínez, un autor de l'anomenat grup dels Imparables. R.P.

Presos de la democràcia

DOCUMENTAL | DURADA: 48' | REALITZACIÓ: B. H.

Les paraules i reflexions de Xose Tarrío, en veu d'Andrés TourdeFrance, ens acompanyen en un viatge a les clauqueres del sistema penitenciari a l'Estat espanyol. Aquest documental —disponible en format dvd i que també es pot descarregar des de l'emule— plasma el trajecte i l'evolució del sistema penitenciari a partir de la Transició. La democràcia, que pretén transformar el passat totalitari de la dictadura franquista, també ho

pretén amb el sistema penitenciari i el seu marc legal.

Aquest material, que ha estat enregistrat a Barcelona entre el 2003 i el 2005, ens apropa, amb les imatges colpidores de la realitat, a les cel·les de càstig, als mòduls FIES, a la tortura blanca que és l'aïllament, la repressió pura i dura, física i, sobretot, psíquica, la de l'intent de l'anul·lació de les persones preses.

Un crític enmig del silenci còmplice. L. B.



Agenda dels Països Catalans

AGENDA | 2006-2007
FREECATALONIA.COM

Per setè any consecutiu arriba aquest setembre, testimoniant l'inici del curs, la nova Agenda dels PPCC. Si en edicions anteriors van ser la llengua, la defensa de la terra o la música les reivindicacions centrals, aquesta vegada són les seleccions esportives nacionals les que ocupen un espai destacat. Les efemèrides més rellevants de l'esport català estan reflectides en aquestes pàgines, juntament amb disciplines com la pilota valenciana, el tir amb fona i les bitlles catalanes.

Al costat de fets destacats com el 75è aniversari de la Constitució de l'Havana, la memòria pels independentistes represaliats, podem trobar l'habitual guia de bars i casals del rotllo, els mapes —comarcal, físic i del domini lingüístic— i un directori de la presència de l'esport català a la xarxa: federacions, clubs, grups de seguidors, seleccions nacionals i premsa esportiva.

Una eina indispensable per a que qualsevol hooligan comenci la temporada amb bon peu. L. B.





Aquest divendres, la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) organitza un recital en homenatge al cantautor d'Alcoi, Ovidi Montllor. Hi actuaran Feliu Ventura i VerdCel, i la lectura de poemes anirà a càrrec d'en Joan Grall. Serà a les 10 de la nit a la Sala Sant Domènec de la Seu d'Urgell.



Tras la ocupación de Barcelona el brazo en alto se convierte en el saludo más característico

El Museu d'Història, amb la col·laboració de les biblioteques, organitza per a aquest dissabte una ruta per la Barcelona republicana. Es recorreran els indrets més significatius de la ciutat comtal de l'època compresa entre 1931 i 1939. El recorregut serà de 2/4 d'11 a 2/4 d'1 i costa 6,5 euros. Us podeu inscriure al 933 190 222 o enviant un correu a: reserves-mhcb@mail.bcn.es.

Arts visuals

DIJOUS
7

17:30, 20:00, 22:30 h | Cinema Truffaut | c/ Portal Nou, 7 | Girona | **PASSI DE FILM**
Agua (V.O.), i del curtmetratge *Racisme i tribus urbanes*. *Agua* ens endinsa en una relació amorosa a l'època de Gandhi. 4 euros. Tel: 972 225 044.

DIMARTS
12

21 h | Espai Jove | c/Llacuna-Ramón Turró | Barcelona | **NIT DE PROJECCIONS**
Documentals sobre resistències a l'especulació i presentació de *Poblenou. De la fàbrica al gratacel*. És un acte més de les festes alternatives del Poblenou. +info: www.poblenou.org.

Divulgació

DIUMENGE
10

19 h | Ítaca | c/Pallars, 230 | Barcelona | **XERRADA**
"Moviments d'alliberament nacional i repressió", amb un ponent de Rescat i un independentista sard. Acte inclòs a les festes alternatives de Poblenou.

DIMECRES
13

22 h | Sala Polivalent | Prats de Rei | **CONFERÈNCIA**
"Veritats i mentides de la història" a càrrec de l'historiador Antoni Dalmau. Organitza l'Agrupació Cultural i Recreativa Sigarra - Grup de Joves.

Arts escèniques

DISSABTE
9

21 i 23 h | Plaça dels Comediants | Tàrraga | **ESPECTACLE**
La muerte es mentira amb la companyia La Sonàmbula, un viatge rítmic i visual que parla de la vida com a cicle i de l'home i la seva tendència a l'autodestrucció. Gratuït.

DIUMENGE
10

13 h | Espai Circ | Tàrraga | **ESPECTACLE** | Circus Klezmer
21 i 00 h | Plaça de les Nacions | Tàrraga | **ESPECTACLE**
Kulunza, de la companyia Gaitzerdi Teatro, S. L. Kulunka representa l'anar i venir de l'ésser humà a través de les nostres traces amb un objectiu: trencar els cercles viciosos fets lleis. Gratuït.

DIMECRES
13

21 h | Espai Jove | c/ Llacuna - Pallars | Barcelona | **NIT DE TEATRE**
Sopar popular amb concurs de truites i, a 2/4 d'11, teatre al carrer "Paraules compromeses de dona" a càrrec de Bidó Teatre.

Música

DIVENDRES
8

21:30 h | davant de l'Ateneu Popular Octubre | c/ Badajoz, 23 | Barcelona | **CONCERT**
At-versaris (hip-hop en català/ Sants-Sabadell). Gratuït.

DISSABTE
9

21:30 h | Avda. Hospital Militar, 55 | Barcelona | **CONCERT**
Vallcarca tropical, amb Ezoukée (Rumba), Cubaneo! (Música tracional cubana), Orgasmic Sound (Ska-reggae), Flight 404 (Ska-reggae). Dins les festes alternatives Vallcarca. Acte gratuït.
23 h | Edifici del Roser | c/ Cavallers, 15 | Lleida | **CONCERT**
Amb Skalivada (Lleida) i At-versaris (Sabadell). Preu: 5 euros. Si voleu sopar, són 8 euros i heu d'arribar-hi a les 21. Si us quedeu a sopar, a més, podreu veure material documental que recull part de la feina que han fet. Tiquets a la venda a La Falcata i al Casal l'Ocell Negre. Casal l'Ocell Negre, carrer Sant Carles núm 8; La Falcata, carrer Panera núm 2. + info: www.ocellnegre.tk.
00h | Llinars del Vallès | **CONCERT** | Gertrudis per les festes majors. Gratuït.

DIUMENGE
10

17-22 h | Sala Bahía | c/ Olzinelles, 31 | Barcelona | **BALL**
Els diumenges del Bahía. Treu-te a ballar, a tu, al teu tiet, a la teva àvia... Com abans! Gratis. +info: <http://bahia.squat.net>.

DILLUNS
11

19:30 h | Arc de Triomf | Barcelona | **CONCERT**
Obrint Pas + Kumbes del Mambo + Mouss & Hakim.
21 h | Plaça Catalunya | Girona | **CONCERT**
A càrrec de Pirat's Sound Sistema i Ariabascia (Sardenya). Organitzen: Casal El Forn, Maulets i CUP.

A la sala d'exposicions del Palau del Mar podeu visitar la mostra visual de la campanya "TXETXÈNIA, TRENQUEM EL SILENCI A BARCELONA"

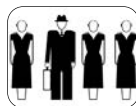
De dilluns a divendres de 9 a 21 h.

Més informació:
telèfon: 937 237 102
o bé a
www.txetxenia.org

SORTIM DE CASA



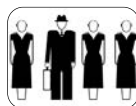
DISSABTE 9
12-19 h | Hospital Militar, 55 | Barcelona
Mercat d'intercanvi. Acte inclòs a les festes alternatives de Vallcarca



DISSABTE 9
21 h | Ítaca | c/ Pallars, 230 | Barcelona
Cercatasques del 9, recorregut per 9 locals de Poblenou i final a l'A.P. Octubre amb gran festa



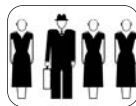
DIUMENGE 10
19 h | P. Mossèn Joaquim Boronat | Torredembarra
Manifestació contra el projecte d'urbanització Pla parcial Muntanyans II, sota el lema "Qui estima la terra, no la destrueix".
+ info: www.muntanyans2no.blogspot.com



DILLUNS 11
10 h | Roser | Lleida
Ofrena floral amb el lema "Defenseu els nostres símbols nacionals"



DILLUNS 11
12 h | Plaça de la Paeria | Lleida
Manifestació "Som una nació, autodeterminació"



DILLUNS 11
14 h | Plaça Catalunya | Girona
Dinar popular a càrrec d'Alerta Solidària, 10 euros.
16-18 h, mostra de cultura popular i parades de casals i col·lectius dels Països Catalans
19 h, acte polític a càrrec de la CUP i Maulets amb convidats d'Aturem la Guerra i membres de l'esquerra abertzale i de Manca Naziunale (organització política sarda)
19:30 h Manifestació pels carrers de Girona amenitzada amb la colla geganter de Sarrià de Ter



DILLUNS 11
18 h | Plaça Universitat | Barcelona
Manifestació en defensa de la lluita obrera organitzada per la CNT, el Sindicat d'Oficis Varis de Badalona, Secció sindical de Mercadona. CNT-AIT, entre d'altres.



DILLUNS 11
18 h | Mercat central | Reus
Manifestació de la Diada amb el lema "Al Camp decidim. Per democràcia, exercim l'autodeterminació". Organitza la Xarxa del Camp

